

12e JAARGANG N° 21 — 5 AUG. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

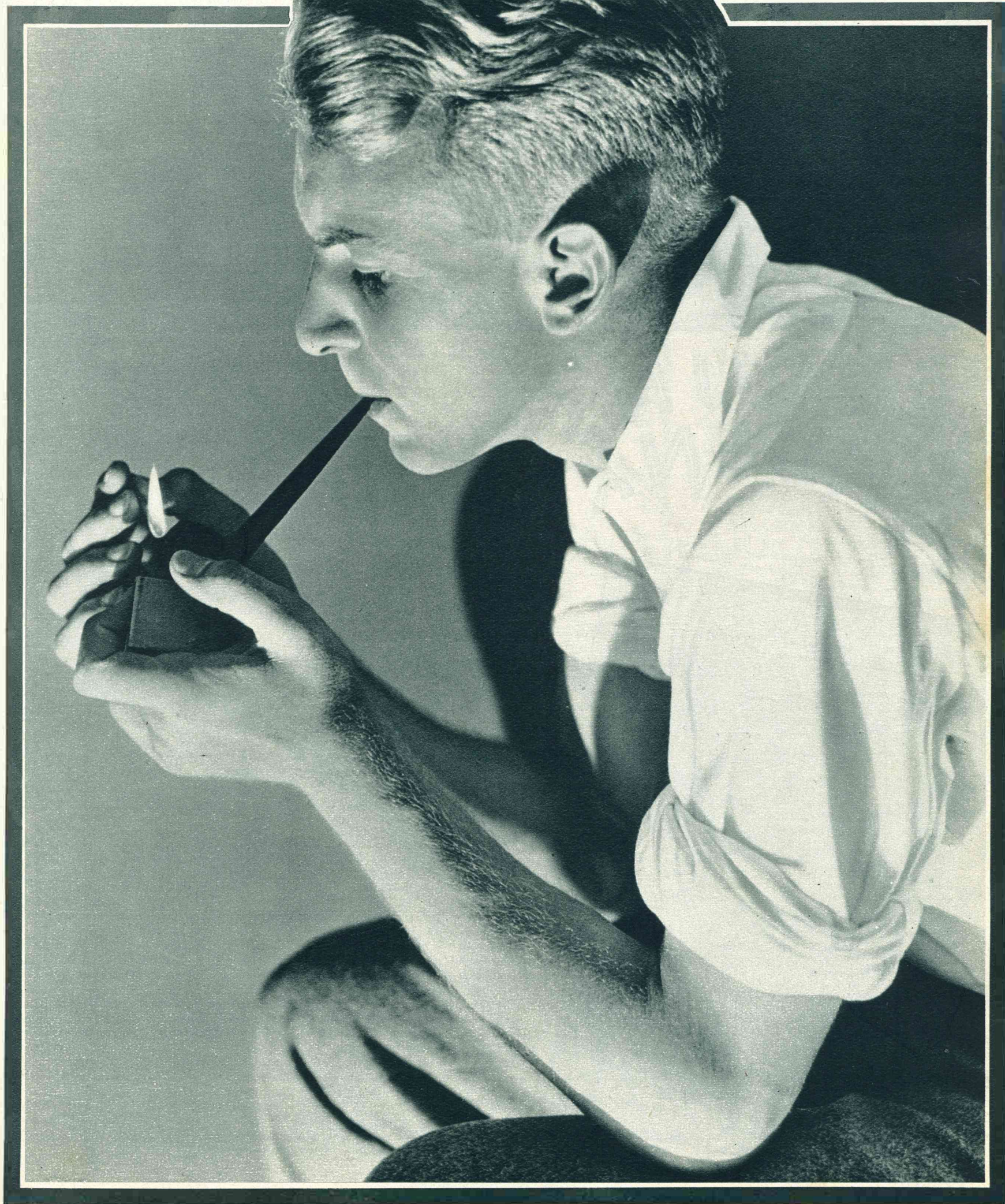
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

A

M

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE BRANDSTICHTER

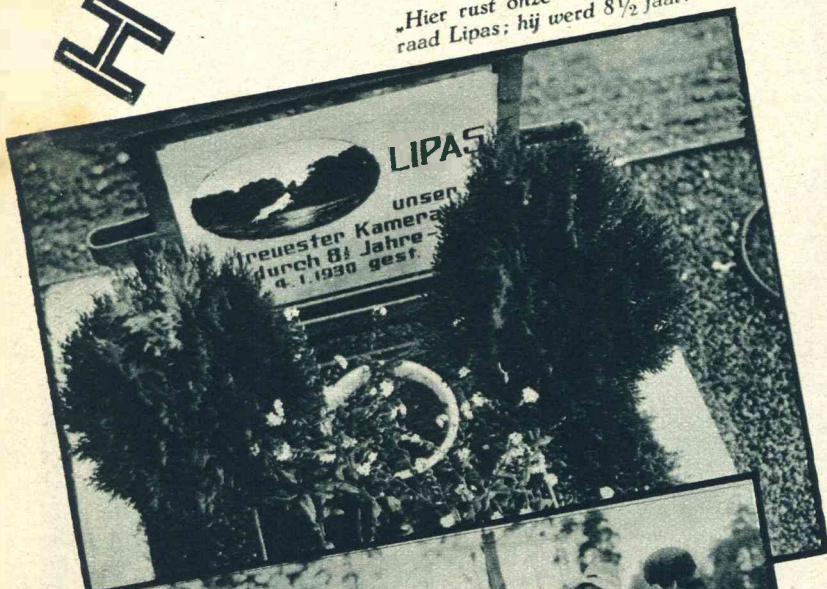

Door een hond begroet te worden bij zijn thuiskomst is voor iedereen dierenliefhebber iets prettigs. Want honden zijn trouwe kameraden, en hun vriendschap is bestendiger dan die van menig mensch. Uw hond is altijd blij en uitgelaten als ge van uw werk terugkomt — en 't is te hopen, dat ge dat ook van uw familieleden kunt zeggen. Is het u tegengeloopen op een of andere manier in den loop van den dag, uw hond brengt u weer in een verzoenende stemming. Hij besnuffelt u zenuwachtig als om zich nog eens extra te overtuigen, dat het „de baas” of

Met veel zorg en toewijding worden de hondengraven onderhouden.

EEN BERLIJNS HONDENKERKHOF

„Hier rust onze trouwe kamerad Lipas; hij werd 8½ jaar.”

De treurende verzorgster van Fiffi.

„het vrouwtje” toch wel heel zeker is. Hij zet zijn voorpooten tegen uw vest, hij slaat luidruchtig met zijn staart — als hij dat verlengstuk tenminste heeft — op het vloerkleed en heft een hartelijk geblaf of een serie plezierige kreungeluiden aan. En iederen dag is het hetzelfde. Al komt ge ook zeventien keeren per dag de voordeur in, uw hond is zeventien keer opnieuw opgetogen over uw verschijning. Hij vergezelt u op uw wandelingen, zelfs op uw reizen; hij ligt 's avonds op uw studeerkamer met melancholieke oogen naar u te kijken — hij wil niet laten merken, hoe vervelend hij het vindt — en den volgenden morgen krabbelt hij aan uw slaapkamerdeur: hij is er bepaald op gesteld de eerste te zijn, die u goedenmorgen wenscht.

Gij zijt niet alleen zijn meester, die hem met een kort bevel, met één blik van de oogen, in bedwang houdt, als hij op al te dulle manier zijn vreugde uit en zich wil uitleven op voetkussens en dameshoeden, maar ook zijn vriend en zijn beschermer.

Hij is aan u gehecht.

En gij aan hem. Ge zoudt het pas bemerken, wanneer hij ziek werd. Een ziek dier is iets ellendigs. Het kan niet klagen en niet zeggen waar het pijn heeft. Het kan u alleen maar aanzien. En daar is het van, dat ge van streek raakt.

Het meerendeel der bezoekers van het hondenkerkhof te Berlijn wordt gevormd door vrouwen en kinderen.

Niet te verwonderen dus, dat wanneer het tragische is geschied, het laatste woef-waf is verklonken en het hondenlichaam stijf is geworden, er tal van menschen zijn, die het gewoon niet over hun hart kunnen verkrijgen den trouwen huisgenoot aan den vuilnisman mee te geven of „te laten ophalen.” Dat is te koud, dat getuigt van weinig dankbaarheid en van gebrek aan dierenliefde. Waarom zou men de resten van Hector, Bello en Fokkie ook niet netjes onder de aarde wegleggen en een steen zetten op de plaats waar zijn botjes rusten?

Deze gedachte schijnt zich van vele hondenliefhebbers, hondenvereerders kan men beter zeggen, te hebben meester gemaakt en zoo komt het, dat men bij vele steden heele hondenkerkhoven aantreft.

De bij dit artikel gereproduceerde foto's zijn genomen op een hondenbegrafplaats nabij Berlijn. Veel toelichting behoeven zij niet.

De „nagelaten betrekkingen” onderhouden de graven met zorg en menige inscriptie op een grafsteen getuigt van de heldendaden, die de gestorven hond heeft verricht.

Een niet overbodige waarschuwing!

De opvolger mag mee treuren.

Vooral honden, die in den oorlog zijn geweest en bij gewondentransport of bij het overbrengen van berichten goede diensten bewezen hebben, worden in Duitschland in eere gehouden. Voorts getuigt menige oorlogsblinde, die in zijn verder leven aan een schranderen hond een trouwen begeleider had, van zijn genegen dankbaarheid.

De woelige dieren, die, toen ze nog in leven waren, wellicht gramstorig op elkander zouden zijn afgevlogen om een gezellig robbertje te vechten, gelijk het gezonde honden betaamt, liggen nu naast elkaar, zonder een wafje te geven.

Een aandoenlijke gedachte, waarbij menige oude dame een traan zal wegpinken.

Nu het idee van hondenbegrafplaatsen zoo veel ingang heeft gevonden, zal het ongetwijfeld niet lang duren of men besluit tot de oprichting van een hondencrematorium.

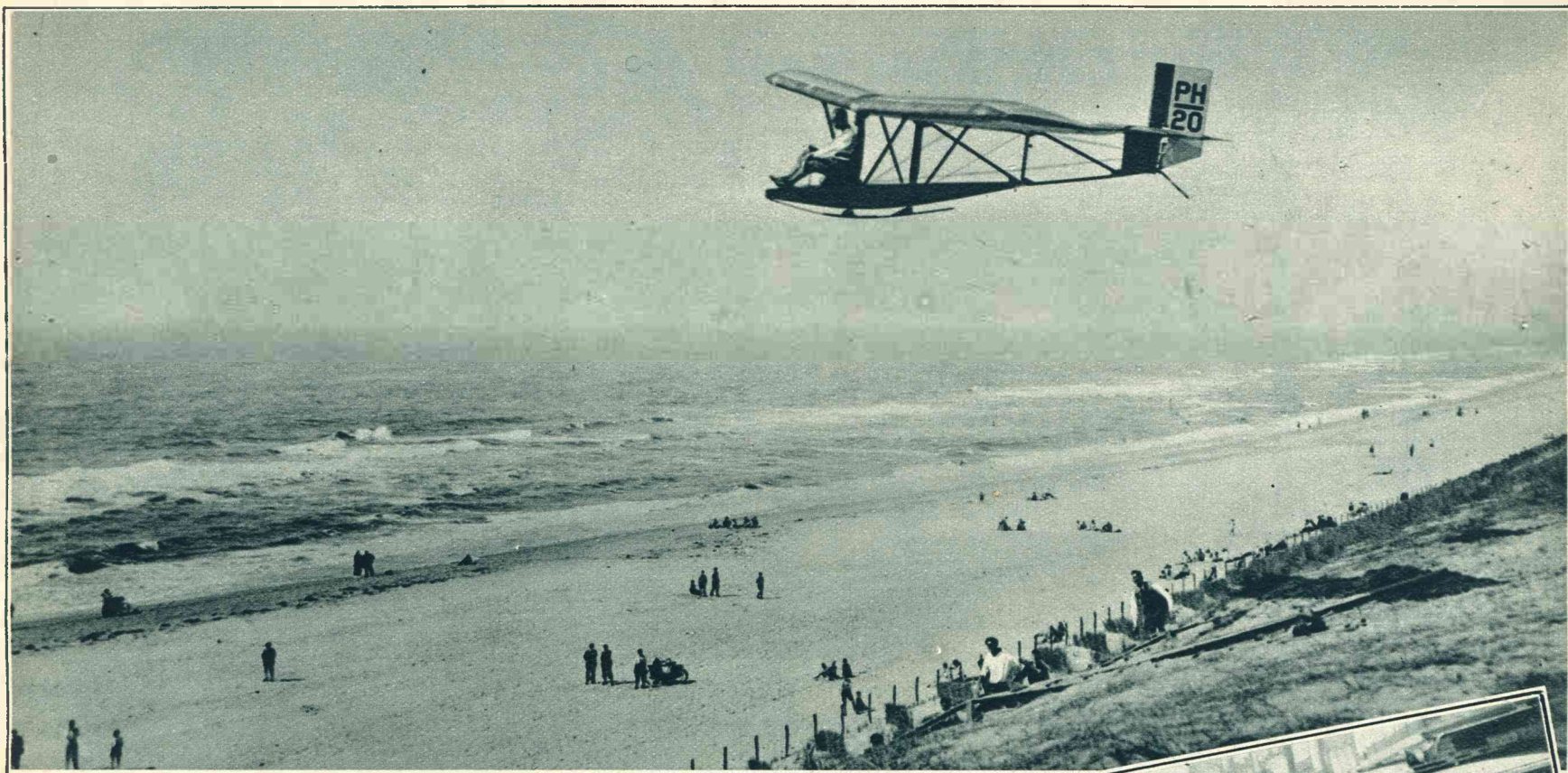
En het Largo van Handel zal dan ook zeker niet ontbreken.

Een treurende vriend bezoekt het graf van zijn gestorven kameraad.

Hondenbegrafplaatsidylle.

Het zweefvliegen te Egmond aan Zee is in vollen gang. Een opname tijdens een der fraaie vluchten.

VAN HIER EN GINDS

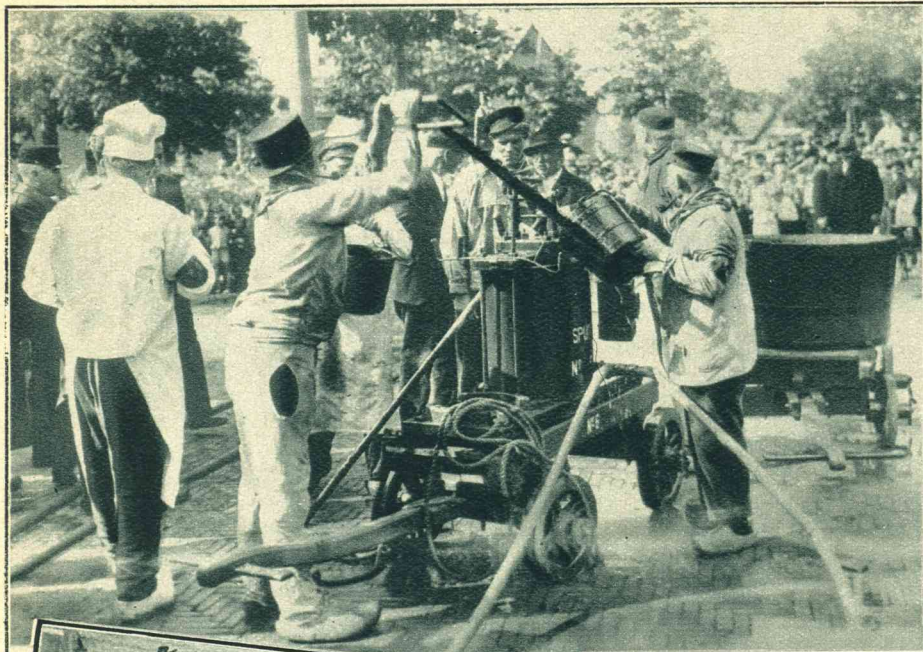
De rijwielplaatjesdag is weer voorbij. De kooplieden van „bevestigers” maakten goede zaken.

De apenoppasser van Artis, de heer Houtman, ging met pensioen.

Bruggenbouw in Edam. Over de Keizersgracht in dit oude stadje wordt een nieuwe brug gelegd. Voorloopig behelpt men zich op de wijze als onze foto in beeld brengt.

Bij gelegenheid van het zilveren jubileum der Hilversumsche brandweer werd ook gedemonstreerd hoe men in den goeden ouden tijd in 't Gooibluschte

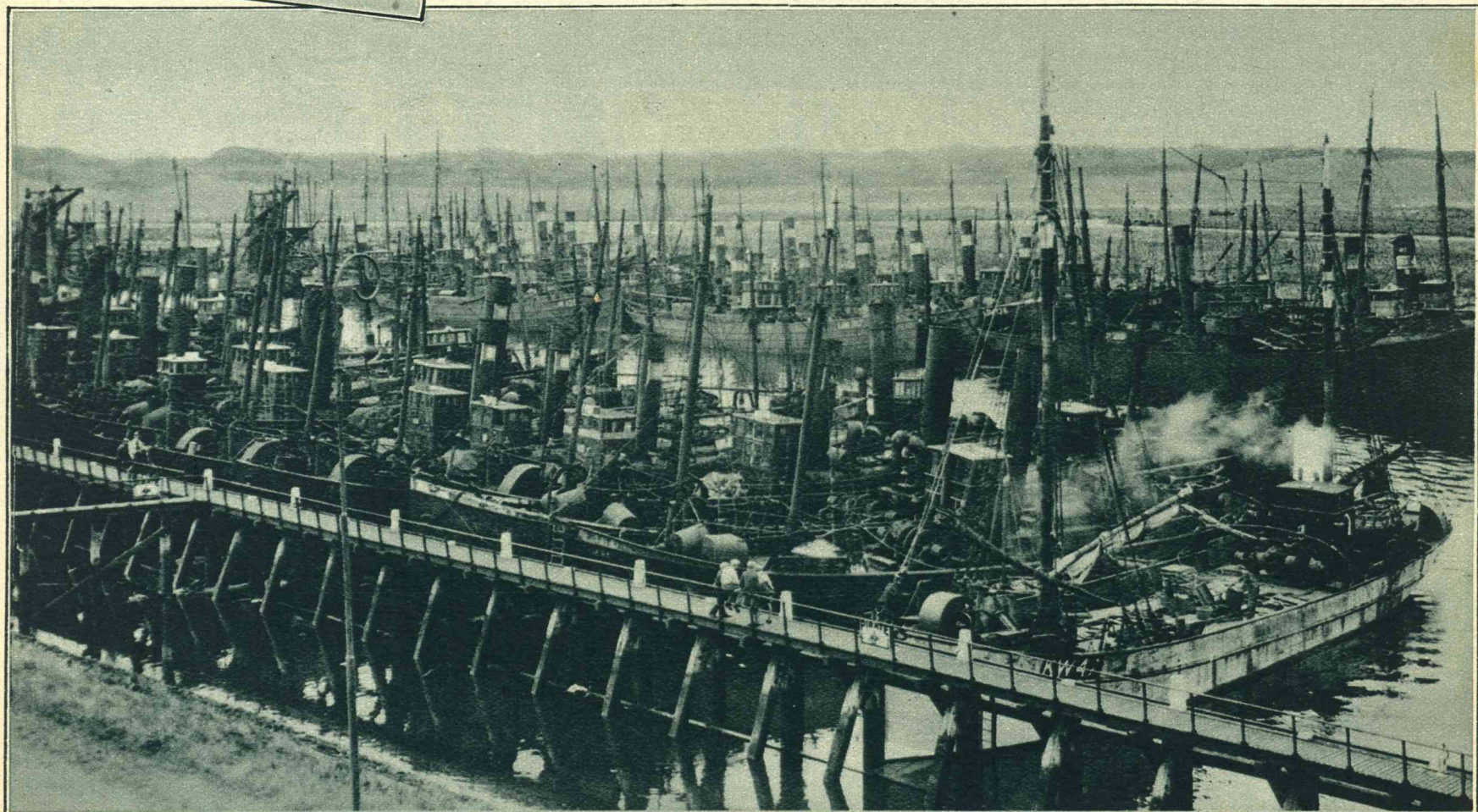
Jubileerende leden der Hilversumsche brandweer.

Aan den heer en mevrouw Fred. Groot—Hagenaar te St. Pancras werd ter gelegenheid van de algemeene vergadering te Edam van het Historisch Genootschap Oud West-Friesland de eerste prijs toegekend voor hun toneelspel „Z'n dag was kommen.”

De tegenwoordige commandant der Hilversumsche brandweer Ir. Groote werd door de burgemeester van Bussum den heer de Bordes gehuldigd.

Het echtpaar J. J. Lorist—Mouton, de Wittenstraat 56II Amsterdam viert 11 Augustus a.s. zijn 40-jarige bruiloft.

De crisis te IJmuiden. Niet minder dan 170 schepen zijn in de haven opgelegd.

Ergens in Cuba met zijn Nenita, het meisje dat olienootjes verkoopt en daarop het beroemde Cubaansche lied heeft gecomponeerd, waarop de man zoo oreeselijk verliefd is geworden.

Als herstellende oorlogsgewonde met zijn officieele verloofde.

HET CUBAANSCH LIED

Lawrence Tibbett is ongetwijfeld een groot zanger en dat weet hij, doch wat hij waarschijnlijk niet weet is, dat hij geen filmartist is. Als men van zijn zang wil genieten, moet men de film maar op den koop toenemen. De Metro Goldwyn Mayer, in wier dienst hij is, is zich daarvan ook in zooverre bewust, dat zij bij de scenario's, waarin hij meespeelt, het zwaartepunt op den zang of het lied legt. Zoo ook thans. Het lied van een Cubaansche schoone moet hem zoo aangrijpen, dat hij het practisch nooit meer vergeten kan en er dag en nacht aan denkt. Zelfs het feit dat hij den geheelen wereldoorlog meemaakt, gewond wordt en in zijn geestvermogens gekrenkt raakt, brengt geen verandering en onverdrotten peinst hij over zijn zingende Nenita, totdat hij zich tenslotte van haar dood overtuigd heeft. Eerst dan is het lied (en ook de film) uit.

Met zijn beide kameraden, die ook bij de Marine zijn, geeft Lawrence Tibbett een eerste proeve van zijn bekwaamheid.

De acteur Cor Hermus schreef een „revue parlée”, welke hij de „Bonte Parade” noemde en die door het gezelschap Verkade met veel succes in het Rika Hopper-Theater werd opgevoerd.

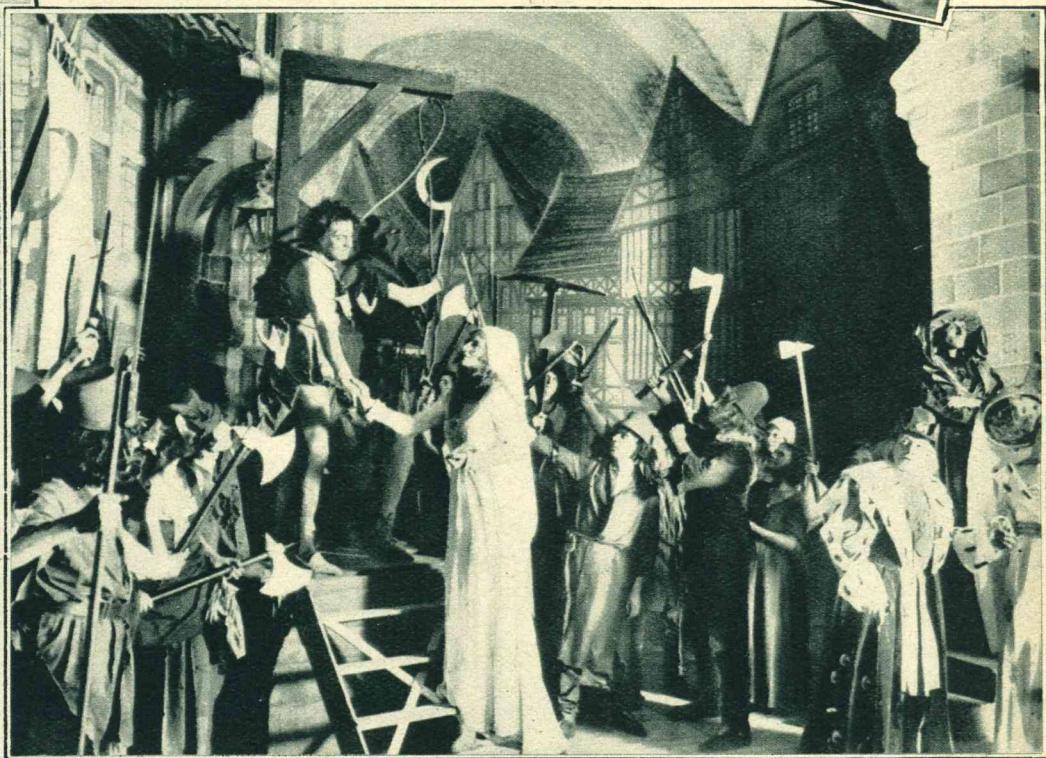
In den Plantage-Schouwburg speelt men „Moeder gaat filmen”. Herman en Aaf Bouber, die men hier in een der scènes samen ziet, vierten er triomfen in.

ZOMER-TOONEEL

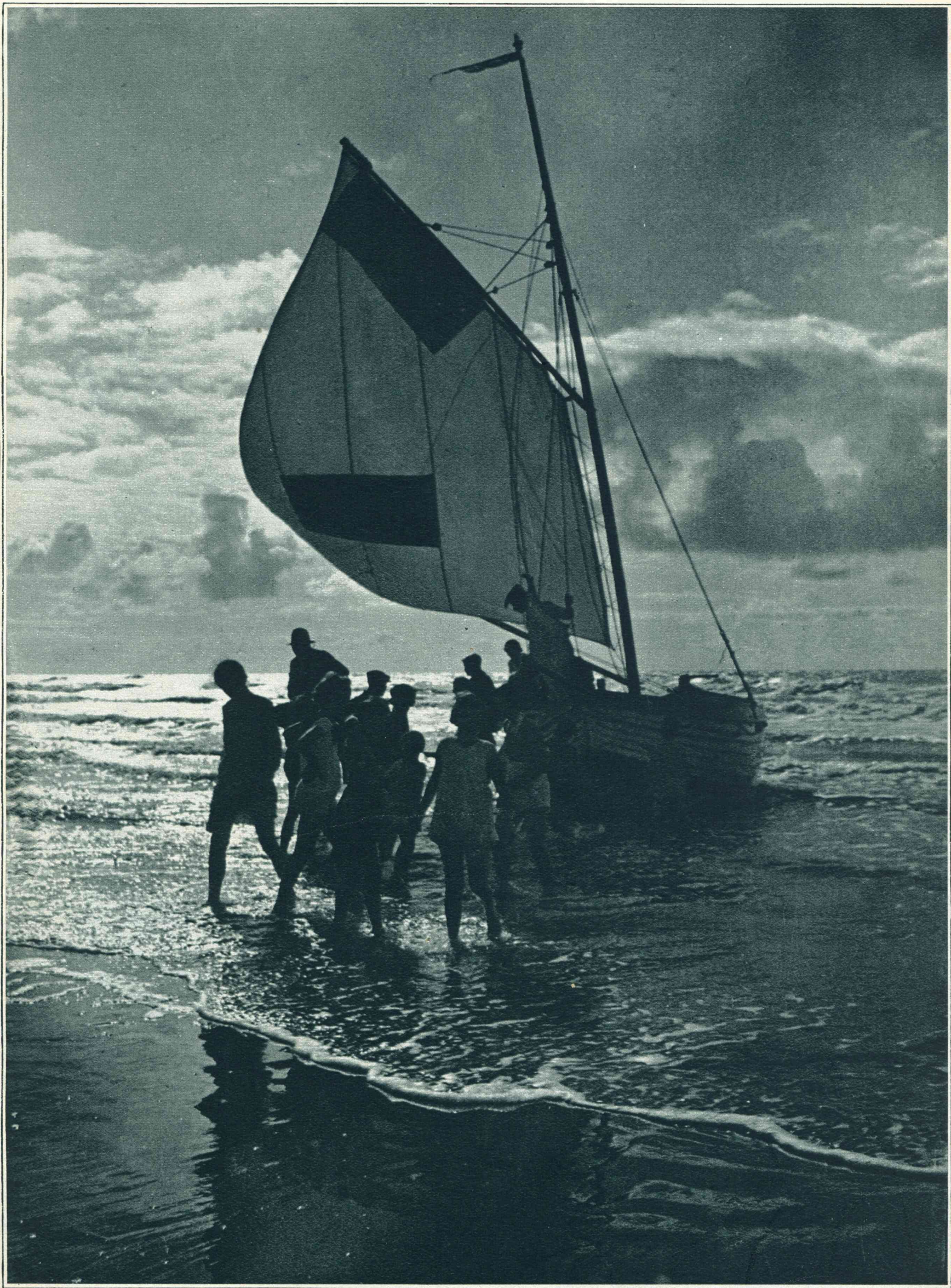

Willem Hunsche nam zijn succesrol als „Oom Moekie” weer op. Men ziet hem hier naast Bob Gerards, die in de „kribbebijter” de titelrol speelt. Het aardige stuk gaat in den Hollandischen Schouwburg.

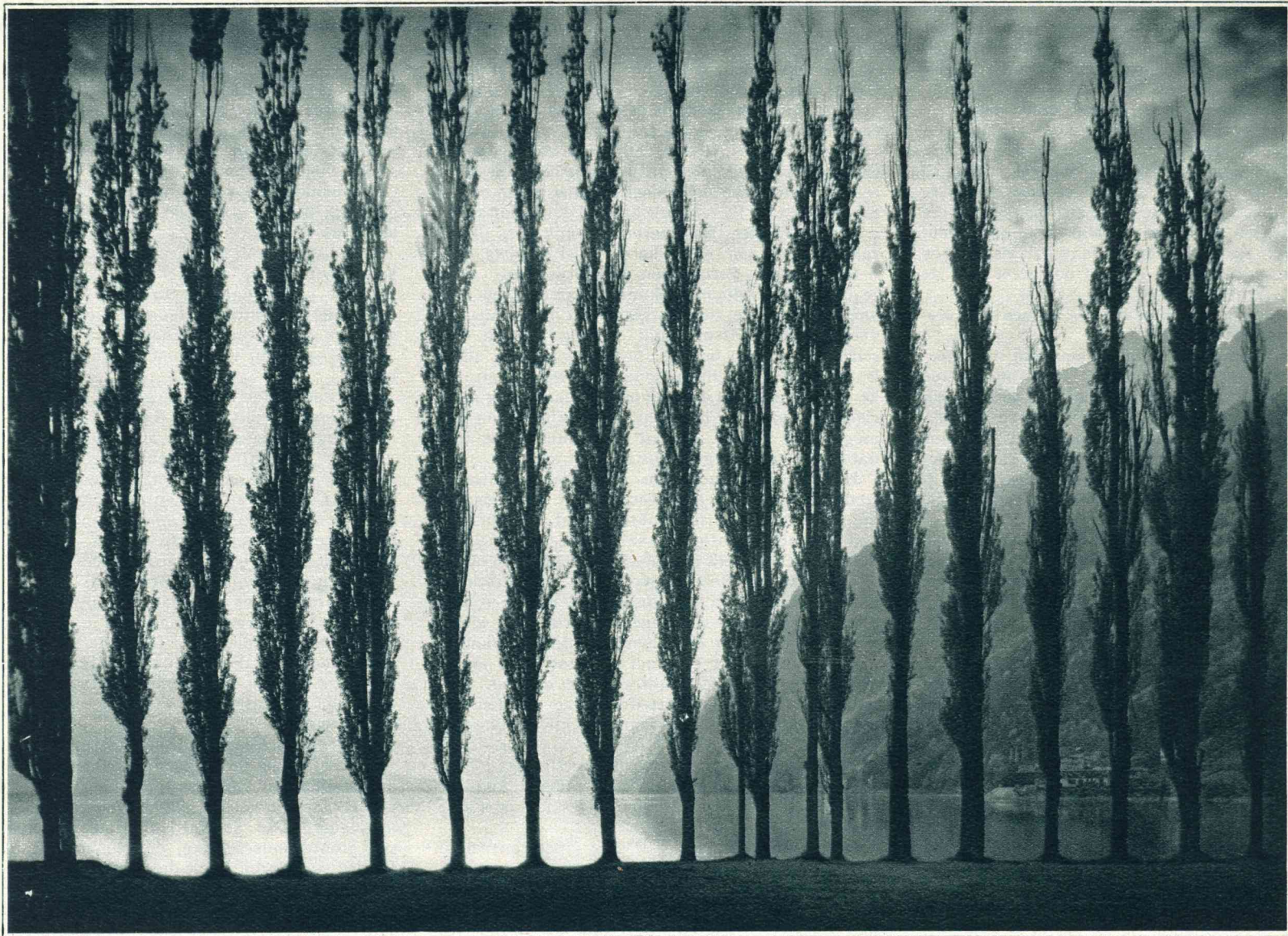

Ook „Dik Trom” was te „kijk” in den Plantage-Schouwburg. Hij hield 'n zegetocht door Amsterdam.

Den „Operettezagers” voerden onder regie van Joh. de Meester „De Vagebondkoning” op in Carré. Muziek, spel en zang verdienen allen lof.

De laatste tocht

In slagorde geschaard.

De Ring met den groenen Steen

DOOR J. J. BELL

(Slot)

Ja-a. Maar als hij zoo fel erop is, om zaken te doen, als ik opmaak uit wat u van hem vertelt, zal hij er geen gras over laten groeien om in Caïro te komen."

"Zeker.... hij zal geen minuut verliezen, tenzij... tenzij hij opgehouden of zeg desnoods vastgehouden wordt." De blik, waarmee Remington zijn dochter aankeek, was niet zoo open en onbevangen als anders. "Het is alleen maar om een paar uur te doen," voegde hij er omzichtig bij.

"En," vroeg het meisje, haar oogen weer op de golven gericht — „u wilt — dat ik het een of andere doe, dat hem ervan zal afhouden meteen naar Caïro te gaan, als we in Alexandrië aankomen? Heb ik het bij het rechte eind?"

"Ik heb straks je vlugheid van begrip al geprezen, Esther! Je slaat den spijker op den kop."

Even viel er een zwijgen — toen zei ze:

"Dus u bent werkelijk ernstig ongerust, dat hij, als hij eerder in Caïro is dan u, het contract voor zijn firma zal afsluiten?"

"Zoo is het. Ik kan niets riskeeren — ik heb toevallig gehoord, dat hij vlekkeloos Fransch spreekt, terwijl het mijne — dat weet je ook wel — maar zoo zoo is. Dat lijkt een bijkomstigheid, maar als de schaal vrijwel in evenwicht hangt, is het juist een kleinigheid, die haar naar de eene of andere zijde laat overslaan. Het zou me niet zooveel kunnen schelen, als we het zes maanden geleden ook al niet tegen Floyds hadden afgelegd. Als het me ditmaal wèèr niet lukt, Esther, heb ik het gevoel, dat ik bezig ben een oude man te worden."

"Maar dat is bespottelijk, vadersje," zei ze met vuur. „Natuurlijk lukt het u. Maar...." ze aarzelde weer.

„Ja?"

"Ik zou u niet graag kwetsen, maar is zaken doen, eerlijk gezegd, niet soms bij het onmenschenlijke af?"

"Het is een spel, meisjelief, maar je kunt het niet altijd ten aanschouwe van iedereen spelen, zooals cricket. Je moet iedere kans aangrijpen, die je geboden wordt. En ik geloof bovendien, dat in dit speciale geval een kleine tegenslag onzen jongen vriend geen kwaad zal doen — integendeel, misschien is het zelfs wel heel goed voor hem."

"Misschien," herhaalde Esther nadenkend, en ze keek naar haar rechterhand, zich trachtend te herinneren, hoe boos ze was geweest, toen de groene steen die het laatst had gesierd.

"Heusch," hernam haar vader, „ik mag Leslie. Ik zou hem zelfs dolgraag als mijn intiemsten medewerker en plaatsvervanger hebben...."

"Waarom doet u hem geen voorstel?"

"Ik hoop, dat ik nog altijd in staat ben een eerlijk man te herkennen. Neen, neen! Het is, omdat ik er aan twijfel, of ik hem zelf schaakmat kan zetten, dat ik een beroep op jou doe. Tracht je 'n 'n beetje aangenaam bij hem te maken; het is zonneklaar, dat hij graag op vriendschappelijken voet met je zal komen. Je hebt nog drie volle dagen, voor wij in Alexandrië arriveeren. Ik had het me zóó voorgesteld: we zouden, voor den eersten morgen dat we daar zijn, een uitstapje met zijn vieren op touw kunnen zetten; op het laatste oogenblik zou ik dan verhinderd zijn om mee te gaan. Maar misschien krijg jij een beter idee. Denk er nog eens goed over na."

"Ja, dat zal ik doen."

"Prachtig!" Remington wierp zijn eindje sigaar over de verschansing en zijn oogen zochten het

dek af. „Ik zie hem daarginds met je tante. Groote vrienden, die twee! Zullen we naar ze toe gaan?"

"Ik kom u straks wel achterna," zei Esther.

Toen ze alleen was achtergebleven, zuchtte ze. Sedert ze van school was, was ze haar vaders kameraad geweest op al zijn reizen en haar overtuiging was steeds sterker geworden, dat hij de eerlijkste, fijngevoeligste en edelmoedigste man ter wereld was. En nu, plotseling, had ze een glimp gekregen van zijn zaken-manieren en dat had haar ziel bezeerd. Hij had haar bovendien een weg gewezen om een onbeschaamden jongeman te straffen, maar ze was er volstrekt niet zeker van, of ze hem wel wilde straffen — écht straffen — wel te verstaan. Maar daar stond tegenover, dat het succes van dezen onbeschaamden jongeman haar koud liet, terwijl dat van haar vader haar na aan het hart lag. En hoewel de gedachte aan haar vaders complot haar diep schokte, was het voor haar toch een uitgemaakte zaak, dat ze hem zou helpen; trouw aan haar vader en zijn belangen zou ze onder alle omstandigheden zijn.

In den loop der drie volgende dagen was het, of de wereld voor Frank Leslie een ander aanzien had gekregen. Niet dat het meisje zich aan hem opdrong, verre van dien, maar het koele, het terughoudende was geheel uit haar houding verdwenen; ze was spraakzaam en gezellig. Juffrouw Remington, die bepaald warme sympathie voor Frank had opgevat, had innerlijk geweldigen schik in de veranderde houding van haar nichtje en behoefde geen wenk van haar broer om de jongelui zooveel mogelijk alleen te laten. En als ze alleen waren, legden de jongelui alle conventionele stijfheid en vormelijkheid af — de vriendschap en de vertrouwelijkheid groeiden ziender-

oogen. Meer dan eens trof het Remington, als hij langs het tweetal wandelde, wat 'n volmaakte tooneelspeelster zijn dochter toch was en het kwam hem voor, dat de jongeman met dichte oogen langs den rand van een afgrond schreed, als hij er tenminste al niet was ingestort.

Op den derden avond, na het diner, terwijl ze op het dek wandelden, deed Esther Frank een vraag op den man af.

„Blijft u lang in Egypte, meneer Leslie?”

„Neen; ik hoop met deze boot weer terug te gaan. Ik moet voor zaken in Caïro zijn, maar die zal ik trachten zoo gauw mogelijk af te doen, zoodat ik daarna nog wat van het land kan zien — Uw vader vertelde me, dat u allen ook weer met de „Astrea” terugreist.”

„Ja — Uw zaken in Caïro — nemen die veel tijd in beslag?”

„Ik denk het niet, ik hoop maar van niet, hoewel ze zoo belangrijk zijn, dat ik er met liefde al mijn tijd aan wil geven als het niet anders kan en de uitstapjes maar voor een volgende gelegenheid bewaar.” Hij glimlachte peinzend voor zich heen. „Heusch, juffrouw Remington, als ik niet slaag in Caïro, is mijn plezier in de terugreis vrijwel bedorven. Dus wenscht u mij maar veel succes.”

In de duisternis brandden haar wangen van schaamte. Het was toch innig gemeen. Ze wilde, ze kon er niet mee doorgaan. Het was niet mooi van haar vader, om haar voor zoo iets te gebruiken. Hij behoorde boven dergelijke zakenpraktijken verheven te zijn. En toch, hij was haar vader, de beste onder de besten, dien ze altijd bewonderd en aanbeden had, en hij was in dit geval afhankelijk van haar hulp. Wat moest zij den jongeman naast haar zeggen? Het zou schandelijke huichelarij zijn hem succes te wenschen. En als ze zweeg, zou hem dat niet alleen volmaakt onbegrijpelijk voorkomen, maar ook ernstig kweten.

Al deze gedachten en overwegingen flitsten bliksemsnel door haar geest. Ze moest iets zeggen, dat stond vast.

Opeens vond ze een oplossing.

„Wat voor resultaten u in Caïro ook mag bereiken,” zei ze langzaam, „ik wensch u in ieder geval een prettige thuisreis.”

„Dank u. Dat is zelfs meer dan ik vroeg. Mag ik hopen, dat uw antwoord iets inhoudt, dat ik zoo vreeselijk graag zou willen weten?”

„Wat is dat, meneer Leslie?”

„Dat u mij vergeven hebt.”

„U vergeven?”

„Juffrouw Remington, uw tante, heeft mij vergiffenis geschonken.”

„O, dat — Ja, dat heb ik wel vergeven, zou ik zeggen en ik wil ook graag, dat het volkomen vergeten is.”

„U bent heel edelmoedig.”

Ze waren nu in het licht van de hutten gekomen en hij keek haar van terzijde aan.

„Bent u vermoeid,” vroeg hij plotseling. „Wilt u naar binnen gaan in de conversatiezaal of...”

„Ja, ik ben 'n beetje moe. Ik geloof, dat ik maar naar bed ga. Als u mijn tante ziet, zegt u haar dan alstublieft, dat ik naar onze hut ben gegaan, maar...”

Meneer Remington kwam plotseling uit den rooksalon te voorschijn.

„Zoo, zijn jullie daar? Esther, heb je meneer Leslie van ons voorgenomen uitstapje voor overmorgen verteld?”

„Neen,” antwoordde ze toonloos.

Meneer Remington was niet uit het veld geslagen. Joviaal wendde hij zich naar Frank. „De administrateur zegt, dat wij Dinsdagmorgen in Alexandrië zullen aankomen. Ik huur een auto om ons rond te rijden. Wij hopen, dat u ons gezelschap zult willen houden, meneer Leslie; het zou ons een buitengewoon genoeg zijn.”

„Het is erg vriendelijk van u, meneer Remington,” antwoordde Frank, „maar...”

„U bent met uw dankbaarheid bij mij aan 't verkeerde adres,” klonk het opgewekt. „Het is een idee van mijn dochter — niet waar Esther?”

Al had haar leven er van af gehangen, dan nog zou Esther niet in staat zijn geweest het hoofd op te heffen en hem aan te kijken. Maar Frank legde haar verlegenheid verkeerd uit. De uitnodiging voor het uitstapje was een nieuw bewijs van haar algeheele vergiffenis, van haar grootmoedigheid.

„Het was mijn plan rechtstreeks naar Caïro te gaan,” hernam hij.

Maar Remington liet den jongeman niet uitspreken.

„We gaan den volgenden dag allemaal naar Caïro, dus waarom zoudt U zich dan niet bij ons voegen?” viel hij hem in de rede, terwijl hij hem een sigarenkoker voorhield.

Frank lachte. „Het is verbazend aardig van u en ik zie eigenlijk niet in, waarom ik dezen keer eens bij uitzondering genoegens niet vóór zaken zou laten gaan. Ik neem uw aanbod dankbaar aan.”

„Zaken!” riep Remington vroolijk uit. „Laat zaken maar aan oude kerels over, zooals ik.”

Even kreeg Esther een gewaarwording, alsof ze haar vader bijna zou kunnen haten. Toen verontschuldigde ze zich en ging naar haar hut; ze voelde zich onuitsprekelijk ellendig — ziek van schaamte. Haar bedrog tegenover dezen niets kwaads vermoedenden jongeman was even afkeurenswaardig als dat van haar vader — nog meer eigenlijk, want zij had den weg geëffend om het mogelijk te maken. Ze had nooit kunnen denken, dat ze tot zoo iets gemeens in staat zou zijn.

Het is niet noodig om in bijzonderheden te treden — volstaan kan worden met de mededeeling, dat de krijgslist gelukte en dat, met behulp van een leugenachtig verhaal over een plotselinge lichte ongesteldheid en een vliegmaschine, de oudere erin slaagde, den jongeren een dagmarsch af te winnen. Daarna kon de oudere man aan zijn dochter, tot haar verzwegen verdriet, vol glorie vertellen, dat haar hulp hem aan de overwinning had geholpen. Het contract was zoo goed als in orde; één officieele handteekening ontbrak nog, maar die zou nog dienzelvden dag worden geplaatst en het document daarop onmiddellijk naar Engeland gezonden.

„Ik heb wel een beetje met Leslie te doen,” zei Remington, „maar aan den anderen kant — het is niet goed voor het jonge geslacht altijd te winnen.”

Op welke opmerking Esther het antwoord schuldig bleef.

In Caïro namen ze afscheid van Frank Leslie — het speet hem vreeselijk, dat hij niet verder in hun gezelschap kon blijven, maar nu riepen zijn zaken hem, zei hij — en ze zagen hem pas weer aan boord van de „Astrea”, een uur voor het schip de terugreis aanvaardde.

Esther vond, dat hij zijn tegenslag dapper droeg. Hij zei niets over het resultaat van zijn bezoek aan Caïro, hoewel ze in haar hart veronderstelde, dat hij hoopte en verwachtte, dat ze daarnaar informeerden zou; maar ze kon het zelfs niet van zich verkrijgen, om over Caïro te spreken; de naam alleen al boezemde haar een gevoel van afkeer in. Ze spande al haar geestkracht in om deze beschamende episode uit haar gedachten en herinnering te bannen. Waarom zou ze niet trachten zich vroolijk en gelukkig te voelen? De reis zou gauw genoeg ten einde zijn. Daarna — maar aan „daarna” wilde ze liefst heelemaal niet denken. Vroeg of laat zou Frank achter de waarheid komen; hij zou een diepe minachting voelen voor haar vader en voor haar. En ze betrapte zich erop, dat, telkens, als ze over de afschuwelijke geschiedenis piekerde, want hoe ze ook de gedachte eraan trachtte te onderdrukken, telkens dook die weer op — ze tevens de geheime hoop koesterde, dat Frank's nederlaag geen afbreuk zou doen aan zijn carrière.

Maar de bom barstte aanmerkelijk vroeger dan ze had kunnen veronderstellen — het kwam als een donderslag bij helderen hemel.

Ze hadden de Middellandsche Zee achter zich, de steven van de „Astrea” kliefde weer koeler wateren en er waren weinig passagiers aan dek dien middag, Esther en Frank hadden zich, na een flinke wandeling, op een beschut plekje neergezet en Remington, opgewekt en joviaal als altijd, wilde zich bij hen voegen. Hij was nog maar enkele meters van hen af, toen de assistent-administrateur hem achterop kwam met een enveloppe in de hand, een simpele blauwe enveloppe, die de catastrofe in zich borg.

„Radio, Sir John!”

„Sir John!” Een gesmoorde kreet ontsnapte aan Esther's mond en ze werd bleek tot op haar lippen.

Remington opende zijn mond, toen kreeg hij — en dat op zijn leeftijd — een kleur als een jongen, die op kattekwaad betrapt wordt, griste de enve-

loppe haast uit de hand van den bringer, keerde zich met een ruk om en liep naar beneden. Frank scheen zijn heengaan niet op te merken: zijn oogen rustten als gefascineerd op het meisje.

„Wat is er, juffrouw Remington?” vroeg hij bezorgd. „Voelt u zich niet goed?”

„Hoorde u niet wat de administrateur zei?” stamelde ze.

„Zeker. Ik hoop, dat het radio-telegram geen slecht nieuws inhoudt.”

Ze maakte een wanhopig gebaar. „Hebt u niet gehoord, dat de man mijn vader met „Sir John” aansprak?”

„Ja — het trof mij direct — want uw vaders naam is immers — ”

„Mijn vaders naam is Sir John Alfred Remington,” viel ze hem in de rede, met een gevoel alsof alles om haar heen draaide.

„Zoo — ” Hij was kennelijk van zijn stuk gebracht.

„De hoofddirecteur,” voegde ze er moeilijk bij, „van Remington Crozier & Co.”

Hij was op eens een en al activiteit.

„Maar — juffrouw Remington, de hoofddirecteur van de machinefabrieken Remington, Crozier Co was in Caïro op den dag, toen uw vader zich niet goed genoeg voelde, om dat uitstapje in Alexandrië met ons te maken. Ik weet dat, omdat ik in Caïro bij de firma moest zijn, die Sir John een dag tevoren bezocht had.”

„U spreekt over mijn vader,” zei ze op bedrukten toon. „Hij was een dag voor u in Caïro. Hij was heelemaal niet ziek. Een vliegmaschine...”

Ze boog het hoofd en wachtte... wachtte op wat? Op een uitval van woede, zijn minachting, zijn verwijten?

Hij zweeg.

„Zegt u toch iets!” drong ze fluisterend aan.

„Ik ben bezig de stukjes aan elkaar te passen,” antwoordde hij bedaard. „En voor zoover ik ze aan elkaar heb gelegd, zit het zoo zou ik zeggen: uw vader is Sir John Remington, de leider van een groote onderneming, die concurreert met de fabrieken, waarbij ik in dienst ben. Beide firma's waren er tuk op, dat contract uit Caïro te krijgen. Beiden stuurden ze er iemand op af... Remington Crozier den hoofddirecteur in eigen persoon en door een toeval reisden de vertegenwoordigers van de twee ondernemingen met dezelfde boot. Sir John ontdekte, dat ik aan boord was en vermoedend, dat mijn reis hetzelfde doel had als de zijne, verzoon hij een krijgslist om mij een dag vóór te zijn. Heb ik het bij het rechte eind, juffrouw Remington?”

„Ja. Maar het — het was innig gemeen.”

„Kom, kom, niet zoo somber. In zaken zijn we niet zoo sentimenteel en omdat ik dien dag genoegens voor zaken liet gaan en niet rechtstreeks naar Caïro reisde, had ik om zoo te zeggen mijn recht op succes verspeeld.”

„Maar” — even keek ze hem aan — „bent u er niet vreeselijk boos over?”

„Maar absoluut niet. De eenige vraag die mij kwelt is, hoe ik tegenover uw vader kom te staan, als hij ontdekt — ik geloof niet, dat hij 't al weet — dat onze fabriek het contract gekregen heeft...”

„Wat? Maar dat is onmogelijk!” Esther ging recht op zitten en staarde hem aan.

„Misschien hoorde het onmogelijk te zijn en had ik een nederlaag ook ten volle verdiend; dat zei ik ook tegen mezelf, toen ik in Caïro kwam en hoorde, dat Sir John er den dag tevoren was geweest,” zei Frank. „Maar op den morgen dat de „Astrea” in Alexandrië aankwam, belde ik direct iemand in Caïro op, met wien ik tijdens zijn verblijf in Londen veel ben samen geweest, en daardoor op vriendschappelijke voet geraakt. Ik verzocht hem zijn invloed aan te wenden ten gunste van onze fabriek — en hij heeft veel invloed — en te zeggen, dat ik den volgenden dag zelf zou komen. Ik vermoed, dat Sir John een document heeft gezien, geteekend door alle betrokken partijen, behalve door den man, met wien ik mij in verbinding had gesteld en dat deze, toen Sir John al weg was, de anderen omgepraat heeft, zoodat het eind van 't liedje was, dat mijn firma contract kreeg. Hetgeen misschien,” voegde Frank er aan toe, „een truc van mijn kant is geweest.”

„Neen, neen,” weerde ze snel af. „Dat mag u niet zeggen — u doet u zelf onrecht ermee. U bewandelde een eerlijken weg en verdiende uw suc-

ces tenvolle." Ze zuchtte. „Dus op stuk van zaken hebt u het contract gekregen en vader — denkt dat hij het heeft."

„Dat is juist wat mij zoo hindert. Zijn kantoor in Engeland moet het al weten. Misschien dat radio-telegram..."

„Wel, hoe eerder hij het weet, hoe beter!"

„Voelt u dan niet met uw vader mee?"

„O ja, altijd — behalve in dit geval. Maar toch verdien ik meer blaam dan hij."

„Meer blaam, hoezo?"

„O, bent u dan blind?" riep ze opgewonden. „Begrijpt u dan niet, hoe de vork in den steel zit, of moet ik het u woord voor woord bekennen?"

„Juffrouw Remington," zei hij vriendelijk. „Ik begrijp u heusch niet. Zelfs als uw vader met het succes was gaan strijken, zou mijn ontstemming niet langer dan een oogenblik geduurd hebben. Ik kan tegenslag verdragen, zonder wrok te koesteren jegens mijn tegenstander. Dat is het sportieve element in den handel."

„Ik heb het niet over mijn vader, maar over mijzelf. Hebt u dan absoluut niet gemerkt, dat ik hem geholpen heb om u in een valstrik te lokken? O, ik kan niet zeggen hoe afschuwelijk ik het vind, om het u te vragen — maar zoudt u uw vertrek naar Caïro hebben uitgesteld terwille van dat uitstapje, als... als ik er niet bij geweest was?"

Het was, alsof ze hem een slag in 't gezicht had gegeven. Een diepe bloos kleurde zijn gezicht tot den rand van zijn haar, om dadelijk weer te verdwijnen.

„Ik begrijp het nu!" zei hij langzaam. „Ja, ik ben, geloof ik, erg traag van begrip. Maar ik had ook geen flauw idee, dat een meisje zich tot zoo iets zou leenen. En u hebt mij al dien tijd natuurlijk in stilte uitgelachen."

„Uitgelachen? Ik heb mij ziek van ellende gevoeld. Kunt u dat niet gelooven?"

„Het zou mij wel eenige inspanning kosten om dat te doen," zei hij bitter.

„Meneer Leslie," hernam zij droevig, „u trapt een meisje, dat al vernederd en verslagen is."

„Zoo onridderlijk zou ik nooit willen zijn."

„Toch is het zoo! Ik heb mij voor u vernederd en alles bekend en misschien was dat allemaal niet noodig geweest, want u koesterde niet de minste verdenking tegen mij. Maar ik moest de waarheid vertellen."

„Waarom?" vroeg hij, en de harde stroeve klank was uit zijn stem verdween.

„Ik geloof, omdat ik — zooiets als een geweten heb. Maar ik geloof, dat het noodeloze zelfkwelling is geweest u alles te bekennen, omdat we elkaar toch wel nooit weer zullen ontmoeten en u tenslotte toch gewonnen hebt..."

„Wát gewonnen?"

„Het contract..."

„O, dat contract!" Hij fronste de wenkbrauwen. „Juffrouw Remington, u hielp uw vader..."

„Verwijt hem niet te veel. Ik was bereid hem te helpen, tenminste... laat ik zeggen... vrijwel bereid..."

„Werkelijk?" Er trok een schaduwtje over zijn gezicht.

„U had eerst het land aan mij — ik voelde het — en het deed mij pijn, meer dan ik u zeggen kan; was het om... om uw tante?"

Esther gaf geen antwoord.

„Mag ik de heele waarheid niet

weten? Een beetje meer kan er nog wel bij! Weet u, juffrouw Remington, ik ben zoo'n geweldige ezel geweest, dat ik, niettegenstaande uw aanvankelijke antipathie voor mij, begon te hopen..."

Ze stond op. „U hebt gelijk; het is beter dat u de heele waarheid weet — het heele bedrog. Ik zal uw geduld niet lang op de proef stellen."

Hij keek haar na, terwijl ze met vlugge stappen over het dek liep, om een eind verder in een deur te verdwijnen. Een poosje ijsbeerde hij rusteloos op en neer, leunde toen tegen de verschansing en staarde over de zee.

Na een poosje voegde ze zich weer bij hem.

„Ik heb mijn vader gesproken," vertelde ze. „Het radiogram kwam uit Londen; het was het bericht, dat u verwachtte."

„Dus hij beschouwt mij nu als zijn vijand?"

„Alleen zakelijk gesproken," antwoordde ze met een flauw glimlachje. „Ik weet zeker, dat hij het zich erg aantrekt; hij merkt dat hij oud wordt, zegt hij."

Er volgde een pauze; toen vroeg ze abrupt:

„Hebt u misschien een sigaret voor mij?"

„O zeker!" Een beetje verbaasd over haar plot-

seline vraag, hield hij haar zijn koker voor.

Langzaam stak ze de hand uit, die even boven het geopende étui bleef. Maar ze nam geen sigaret, want de koker gleed uit zijn vingers en plonste in de golven.

„O," riep ze onthutst. „Wat heb ik gedaan?"

„Dat komt er niet zooveel op aan," riep hij onstuimig uit. Terwijl hij sprak, greep hij haar hand en staarde naar den groenen steen aan haar ringvinger. „Waarom draagt u dien?"

„Omdat," klonk het haast fluisterend, „omdat dat mijn ring is."

Hij haalde diep adem. „Dus het was uw hand?"

Ze liet het hoofd zinken.

„En dat was het begin?"

Een knik.

„En wat zal het eind zijn, Esther; wat is het eind?"

Geen antwoord; geen beweging.

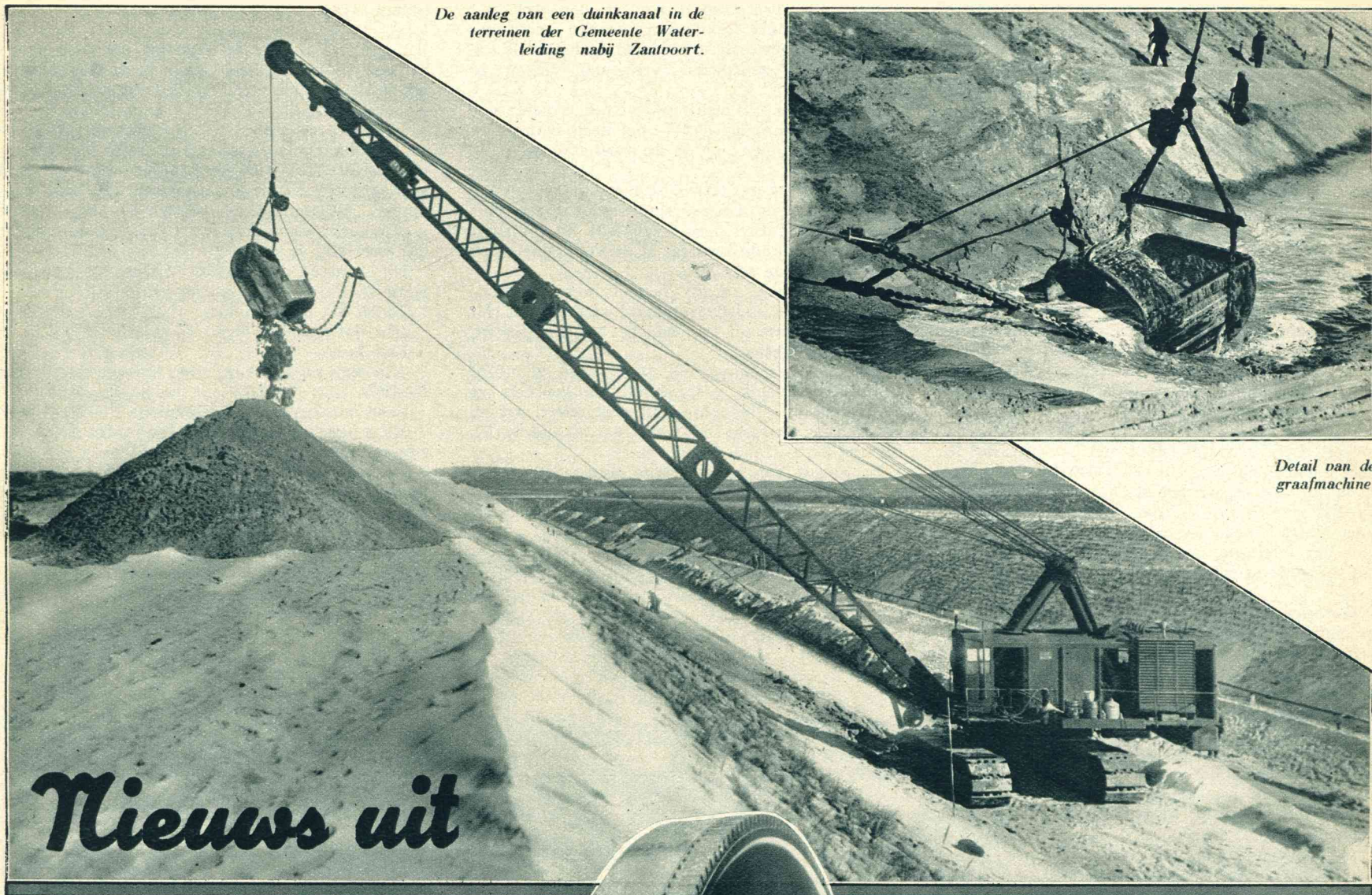
Maar haar vingers rustten nog in den greep van zijn sterke hand.

„Lieveling, ik houd van je!" Zijn hoofd ging omlaag, zijn lippen raakten de zachte, blanke hand aan... en poosden er.

De indrukwekkende Victoria-materval, een der geweldigste ter wereld, wordt gevormd door de Zambesi in Zuid-Rhodesië, een der Britsche Dominions in Zuid-Afrika.

De aanleg van een duinkanaal in de terreinen der Gemeente Waterleiding nabij Zandvoort.

Detail van de graafmachine.

Nieuws uit

„drink“

waterland

Het opendraaien van de kraan, waardoor heerlijk verkoelend water op alle uren van den dag ons toestroomt, is een te weinig gewaardeerde bezigheid. Wij ontvangen de gave van 't goede drinkwater te achteloos; wij kennen de zorgen die de verschaffing van een glas „gemeentepils“ medebrengt, heelemaal niet, en vandaar, dat wij niet dankbaar zijn.

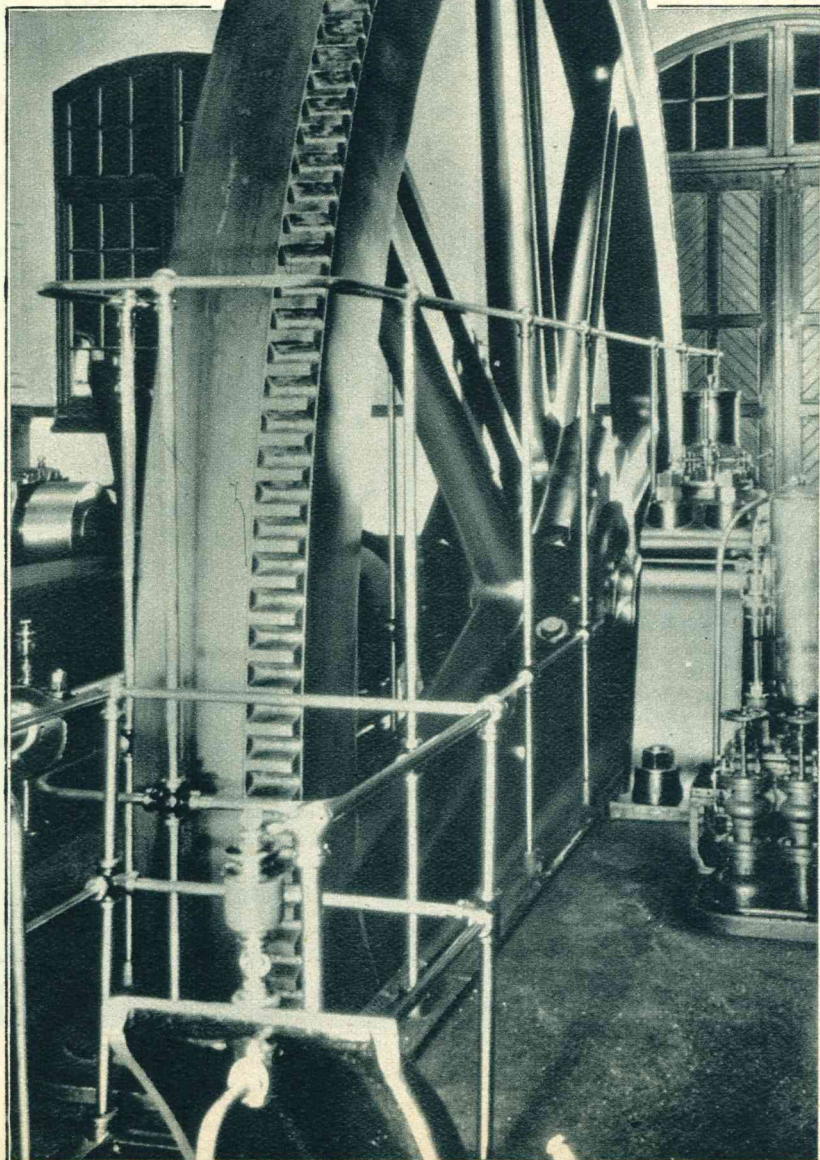
En toch kost het niet veel moeite te begrijpen dat er heel wat werk met hersenen en handen moet worden verricht, vooraleer een stad van een miljoen inwoners voorzien is van onbesmet, ongevaarlijk drinkwater.

Amsterdam is nog verwend op den koop toe. Want behalve genoemde eigenschappen is ons drinkwater in hooge mate lekker en smakelijk. In tegenstelling bijvoorbeeld met 't drinkwater uit Rotterdam, waar men na ieder slokje maaglijder meent te zullen worden.

Nu men reeds gedurende eenigen tijd bezig is met het verrichten van belangrijke werkzaamheden ten behoeve van de Gemeente Waterleiding, leek het ons niet ondienstig ter wille van onze lezers een bezoek te brengen aan winplaatsen voor water van waaruit wij feitelijk te drinken krijgen.

In de winplaats der Duinwaterleiding onder Zandvoort bezochten wij de werken voor aanleg van een nieuw duinkanaal, hetwelk het meest westelijke z.g. „Westerkanaal“ verbindt met de „Oranjekom“ d.i. het punt, waar al het in de duinen gewonnen water verzameld wordt.

Wij waren in de gelegenheid de

grote graafmachine in werking te zien waarmede het zand uit een diepte van 2 M. beneden A.P. wordt gestort op een hoogte van ongeveer 10 M. boven genoemd peil. De machtige bak, waarin het zand opgeschept wordt, heeft een inhoud van rond 3,5 M.3. Het aantal malen dat de bak gevuld en geleidigd wordt, bedraagt gemiddeld 60 per uur, zoodat in dezen tijd ongeveer 200 M.3 zand verplaatst wordt.

Het geheele kanaal heeft een lengte van pl.m. 4000 M. terwijl voor het maken van dit kanaal een totale hoeveelheid zand van 1.700.000 M.3 uitgegraven moest worden.

Afbeelding No. 1 geeft een totaalbeeld van het graafwerktuig, terwijl afb. No. 2 den bak in beeld brengt, terwijl het zand geschept wordt.

Aan de hiervoren genoemde „Oranjekom“ was de bouw bijna voltooid van een nieuw pompstation, waarvan afbeelding No. 3 het exterieur te zien geeft. Dit belangrijke bouwwerk bevat behalve een inrichting voor opvangen van drijvend vuil, als waterplanten en blaren, een zestal zuigkamers, welke elk door middel van een groote muurschuif van de verzamelkom afgesloten kunnen worden.

In de kelderruimte, welke een lengte van 21 M. en een breedte van 9 M. heeft, zijn een zestal pompen opgesteld die 't water aan de zuigkamers

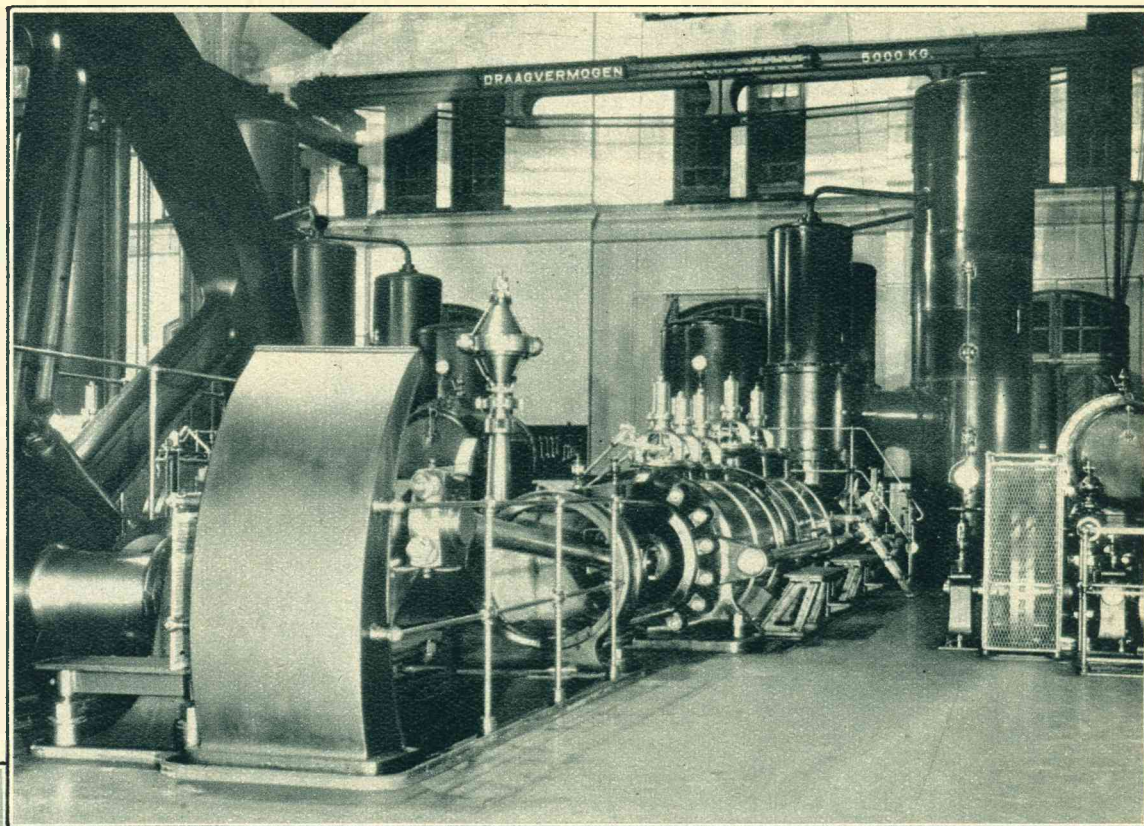
Het reusachtige vliegwiel in het pompstation aan den Haarlemmerweg.

onttrekken en opvoeren naar de filterinstallatie te Leiduin; de motoren voor aandrijving van pompen zijn opgesteld in de machinekamer welke op den beganen grond gelegen is.

Bovendien bevat het gebouw de noodige ruimten voor het onderbrengen der inrichtingen waardoor de door het P.E.N. geleverde hoogspanningsstroom op de gewenschte spanning wordt getransformeerd.

Alhoewel het geen nieuw werk betrof kwam het ons niet ondienstig voor in de foto's 4 en 5 den lezers een overzicht te geven van de groote pompwerktuigen, welke opgesteld zijn in de machinekamer van het pompstation aan den Haarlemmerweg te Amsterdam. Van hieruit wordt een groot deel van het drinkwater uit de daar aanwezige laagreservoirs naar de stad opgevoerd.

Wij strekten ons bezoek verder uit tot de nieuwe waterleidingwerken welke oostelijk van Amsterdam gelegen zijn en waar den laatsten tijd belangrijke uitbreidingswerken zijn verricht. — Aan den Loenderveenscheplas is een nieuw pompstation gesticht. Dit pompstation onttrekt het water uit het plassencomplex beoosten de Vecht en voert het door een nieuw gelegde transportleiding naar de filterwerken te Weesper-

Interieur van de machinekamer van het pompstation aan den Haarlemmerweg te Amsterdam.

karspel. Op dit filterwerk was men bij ons bezoek juist bezig een der filters van een nieuw filterbed te voorzien.

Deze filters dienen om het aan de plassen onttrokken water te reinigen, zoodat het zonder bezwaar door de consumenten genuttigd kan worden. Het zijn groote open bakken, elk met een oppervlakte van 5500 M.2 welke in de jaren 1885/86, toen dit filterwerk ten behoeve van de Vechtwaterleiding gesticht werd, gebouwd

zijn, en waardoor onafgebroken gedurende 44 jaren water gefiltreerd werd.

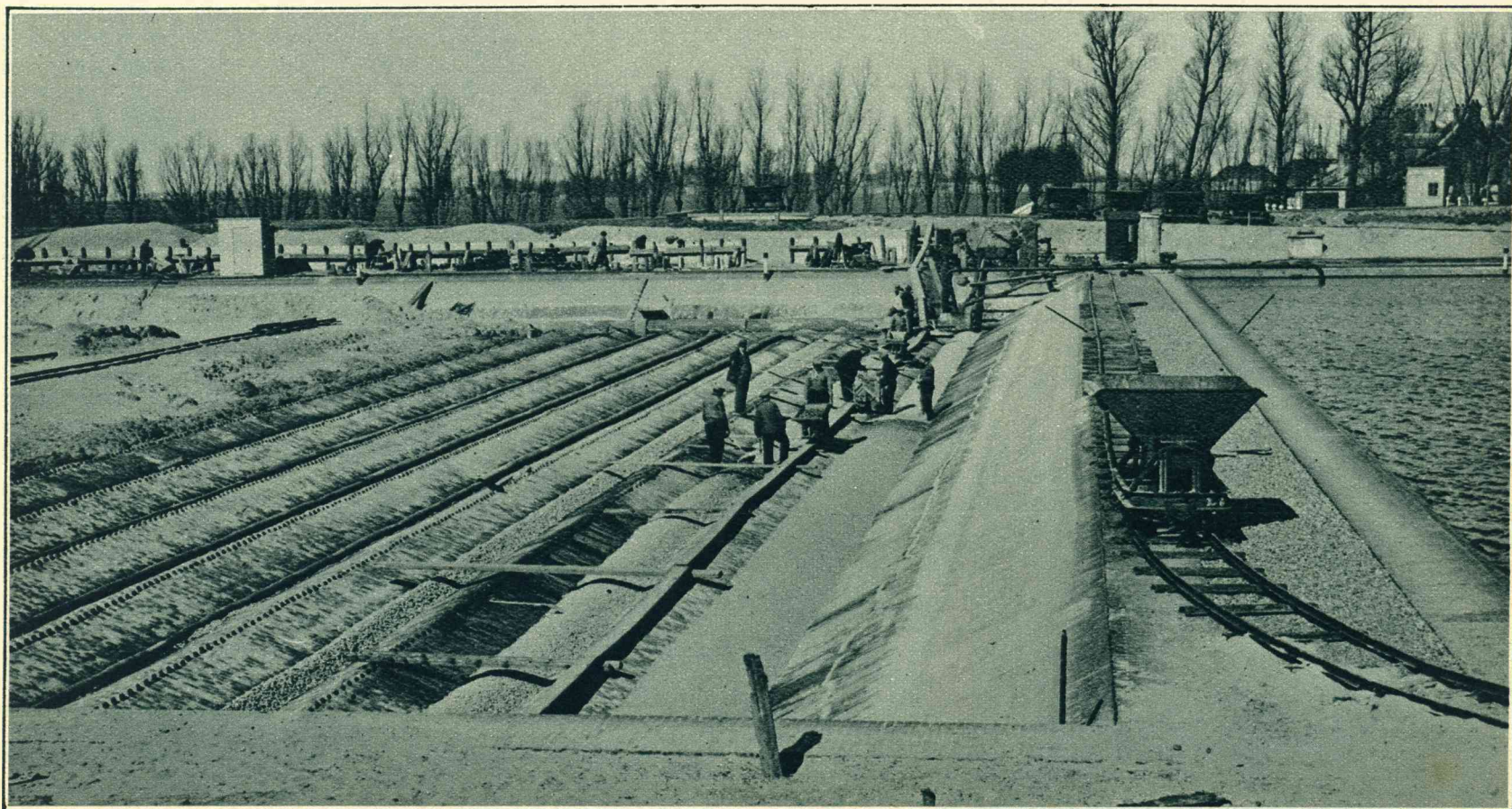
Het behoeft dus niet te verwonderen, dat waar zulk een filter geregeld reinigt, het zelf ook wel eens gereinigd en vernieuwd moet worden.

Van zulk een reiniging en vernieuwing geeft foto No. 7 een duidelijk beeld, het z.g. filtermateriaal is geheel verwijderd, in de schoon-gemaakte verdiepingen van den bodem zijn de draineerbuisen gelegd, terwijl daaromheen de grove grindlagen aangebracht zijn, waarop de fijnere grindlagen en het filterzand komen te rusten.

De beelden te zamen mogen een duidelijk beeld vormen van verschillende werken, welke uitgevoerd worden om met de overige groote inrichtingen den inwoners van Amsterdam het niet te laten ontbreken aan goed drinkwater.

Het nieuwe pompstation aan de „Oranjekom”.

Het reinigen van een filter.

VERLATEN SCHEPEN

De steward van 'n opgelegden stoomer waar hij thans alle mogelijke andere functies bekleedt, komt met levensmiddelen voor een maand aan boord.

De schipper, die de post rondbrengt, maarschuwt de „bemannings”.

Op enkele schepen is het toegestaan vrouwen en kinderen mee te brengen en te logeeren te houden.

Een achtergebleven stuurman doet inkoop voor zijn twee metgezellen.

Iedere havenstad van Europa biedt in dezen tijd van economische ontwrichting een triest beeld. De havens en rivierinhammen bieden een al te goedkope ligplaats aan de schepen, waarvoor geen vrachten en geen passagiers te vinden zijn. Zoo ook te Londen, waar op twee uren afstands ten Noorden van de Theemsmonding, in River Blackwater, niet minder dan twee en veertig oceaanstoomers opgelegd liggen. En iedere maand laten er twee of drie nieuwelingen op een paar scheepslengten afstand van hun burens het anker vallen. De bemanning wordt ontslagen en enkele uitverkoren kunnen een leven in gevangenschap beginnen aan boord van hun schip. De weinige scheepslui, die gebleven zijn op de diverse zeekasteelen, kunnen elkander niet bezoeken. Zij hebben geen booten tot hun beschikking en de reddingsbooten mogen niet worden gebruikt. Met een kleine motorboot brengt een „parlevinker” levensmiddelen en de post bij de verbannen. Hij is hun krant, hun postkantoor, hun markt, hun eenigste afwisseling. Want meer dan saai is het leven van de achtergeblevenen. Eenmaal per maand laat men de machines op hun geringste kracht loopen, verder waakt men over de ankers, en onderhoudt de schepen zoo goed mogelijk. Maar én schepen én bemanning, gewend aan zee, wind en ruimte, ondervinden groot nadeel en schade van deze gedwongen rust.

's Konings laatste reis. Het stoffelijk overschot van ex-koning Manuël III van Portugal werd per Engelschen kruiser naar Lissabon overgebracht, waar het in den grafkelder der Braganza's zal worden bijgezet.

OVER DE GRENZEN

De verkiezingsdag in Duitsland is vrij kalm verlopen. Rijkskanselier von Papen bracht vroeg in den morgen zijn stem uit.

De nationaal-socialistische leider Adolf Hitler, wiens partij een groote zetelwinst verwierf, ontving bij het verlaten van het stembureau bloemen.

De oorlogsveteranen demonstreerden op de trappen van het Witte Huis te Washington om hun „oorlogsrente” te verkrijgen. Zij zijn inmiddels uit de stad verdreven.

VENETIÉ

De zuilengang van het Dogenpaleis, met de kerk van Maria della Salute op den achtergrond.

la Salute op den achtergrond.

VROUWENLEVEN

Moderne pullover van haak- en breiwerk in twee kleuren met ingehaakte zwarte noppen.

Een gehaakte Pullover

Deze moderne gehaakte pullover heeft een gebreide ceintuur. Hij wordt gewerkt in twee kleuren, een donkere en een lichte, bijv. blauw met zacht geel, en wordt versierd met ingehaakte zwarte noppen. Men neemt er fijne tweedraadsche wol voor of wol met zijde en heeft ervoor noodig, van iedere kleur, bijna 2 knotten van 50 gram.

De ceintuur breit men op aluminium naalden no 2½ in de rondte met dubbele wol van de donkere kleur. Men zet er 240 st. voor op, verdeeld over 3 naalden en breit 1 r. 1 aver. tot men 10 c.M. heeft. Dit zijn ongeveer 35 toeren. Dan kant men het werk losjes af. Heeft men bezwaar tegen het breien met 4 naalden dan kan men de ceintuur ook in tweeën breien en zet dan 120 st. op voor iedere helft.

Voor het haakwerk neemt men een aluminium haakpen No. 3. Het moet een luchtig haakwerk worden, dat men in de lengte uitrekt later.

Men begint met de donkere kleur, aan den onderkant van het voorpand, waarvoor men 161 losse st. opzet. Men haakt dan den eersten vasten steek in den 5den lossen en vervolgens 1 vasten in elken 3den steek, zoodat men in den geheelen toer 53 gaatjes krijgt. Bij het omkeeren haakt men 3 losse st. en 1 vasten st. in het eerste gaatje, en vervolgens telkens 3 losse st. en 1 vasten st. in ieder gaatje. Zoo haakt men 29 heen en weer gaande toeren.

In den 30sten toer begint men met de lichte punten van het bovenstuk. Men heeft dan noodig 3 kluwentjes van de lichte en 2 kluwens van de donkere wol. Men haakt: 2 gaatjes licht, 24 gaatjes

donker, 1 gaatje licht, 24 gaatjes donker, 2 gaatjes licht. Bij de volgende toeren haakt men telkens 1 gaatje minder van de donkere kleur en 1 gaatje meer van de lichte kleur, tot men ten slotte nog maar 1 gaatje heeft van de donkere kleur.

In dezen toer begint men aan de mindering voor het armsgat, waarvoor men aan weerskanten 2 gaatjes overlaat. De donkere wol wordt nu afgebroken en men haakt verder met de lichte wol nog 3 toeren, waarna men het werk in tweeën verdeelt voor de halsopening. Aan den kant van de armsgaten mindert men intusschen, om den anderen toer, nog 4 keer 1 gaatje en haakt daar dan verder zonder minderen. Aan den kant van den hals mindert men 1 gaatje om de 4 toeren, tot men nog 13 gaatjes overhoudt. Dan haakt men 4 toeren zonder minderen. Nu maakt men, aan den kant van den hals, 1 gaatje bij in elken toer tot men 16 gaatjes heeft. Men haakt den anderen schouder even ver en zet dan tusschen beide schouders 18 st. bij op, waarna men verder haakt over het geheel voor den rug. Men heeft dan weer 38 gaatjes en haakt hierop 23 toeren. Dan haakt men aan weerskanten om den anderen toer 5 maal 1 gaatje bij voor de armsgaten. Daarna maakt men aan weerskanten, 2 gaatjes bij en in dezen zelfden toer begint men met het haken van de donkere punten. Men haakt 13 gaatjes licht, 1 gaatje donker, 24 gaatjes licht, 1 gaatje donker, 13 gaatjes licht. Verder haakt men, bij iederen toer, telkens 1 gaatje met lichte kleur minder en met de donkere

kleur een gaatje meer tot men nog enkel donkere wol heeft, waarmee men nog 29 toeren haakt.

Voor de mouwtjes haakt men, in het midden van den schouder, 5 gaatjes, zóó dat men om den anderen toer van den schouder 1 vaste haakt. Voor het laatste gaatje haakt men telkens 1 lossen st. 1 stokje. Men keert het werk om en haakt den volgende toer 7 gaatjes. Zoo gaat men door, bij iederen toer 2 gaatjes meer hakend, tot men ten slotte de geheele breedte van het armsgat heeft bewerkt. Men moet dan ongeveer 44 gaatjes hebben in de breedte en werkt hierop nog ongeveer 20 toeren.

Nu wordt het geheel, in de lengte van het haakwerk, onder een vochtigen doek gestreken, waardoor het een luchtig aanzien krijgt.

De noppen worden, op geregelde afstanden, met fijne zwarte wol gehaakt als volgt: Aan weerskanten van 'n vasten st. haakt men 2 stokjes, breed den draad af, haalt hem naar den achterkant van het werk en haakt daar, om den vasten st. heen, 1 vasten st. in den bovenkant van 't eerste stokje. Begin- en einddraad worden dan even afgewerkt in het zwart.

Zijn de noppen ingehaakt dan naait men de zijnaden van den pullover aan elkaar en naait het bovenstuk aan den linkerkant, met een overhand-schen steek aan de ceintuur, waarbij men de ruimte gelijkelijk verdeelt.

Voor de afwerking van den hals haakt men, met de donkere wol, 3 à 4 toeren vaste st. waarbij men van voren 'n punt maakt en van achteren een mooie ronding om den hals. Aan den onderkant van dezen rand haakt men dan 2 toeren 6 losse st.

1 vasten st., waarbij men telkens 4 st. overslaat, over elkaar heen in 2 kleuren.

De mouwtjes worden afgewerkt met 2 toeren vaste st. welke strak den arm omspannen. De breedte moet ongeveer 26 à 30 c.M. worden. Als laatste toer haakt men 1 picotrandje van: 1 vasten st., 4 lossen st., 1 vasten st. in den eersten lossen, 1 vasten st. enz., in de lichte kleur.

Nog even iets over het werken met verschillende kluwens. Dit behoeft geen dradenverwarring te veroorzaken wanneer men de kluwens — niet te ver afgewonden — in de juiste volgorde voor zich neer legt en bij iederen toer weer verlegt in omgekeerde volgorde.

THÉRÈSE.

Een sierlijk Notitieboekje

W e nemen hiervoor een vel dun ivoorkarton en snijden daarvan een aantal reepjes, precies recht, van 10 bij 4 c.M.

De reepjes moeten alle even groot zijn en zuiver geknipt. De buitenste blaadjes zijn even langer en breder b.v. 11 bij 5 c.M. Deze twee bladen hebben een ronden kant, welke we met den passer trekken en zuiver naknippen.

De buitenblaadjes maken we van stevig karton, dun stroobord of zooiets, en we beplakken ze met gebloemd papier aan beide kanten.

Het is hierbij beter eerst de reepen te plakken en daarna, eerst als ze goed droog zijn, ze in den vorm te knippen.

Wilt u liever de buitenreepjes met cretonne beplakken, dan nemen we de cretonne even grooter dan het blaadje, zoodat we rondom een c.M. naar den anderen kant kunnen omslaan. (Zie tekening 2.)

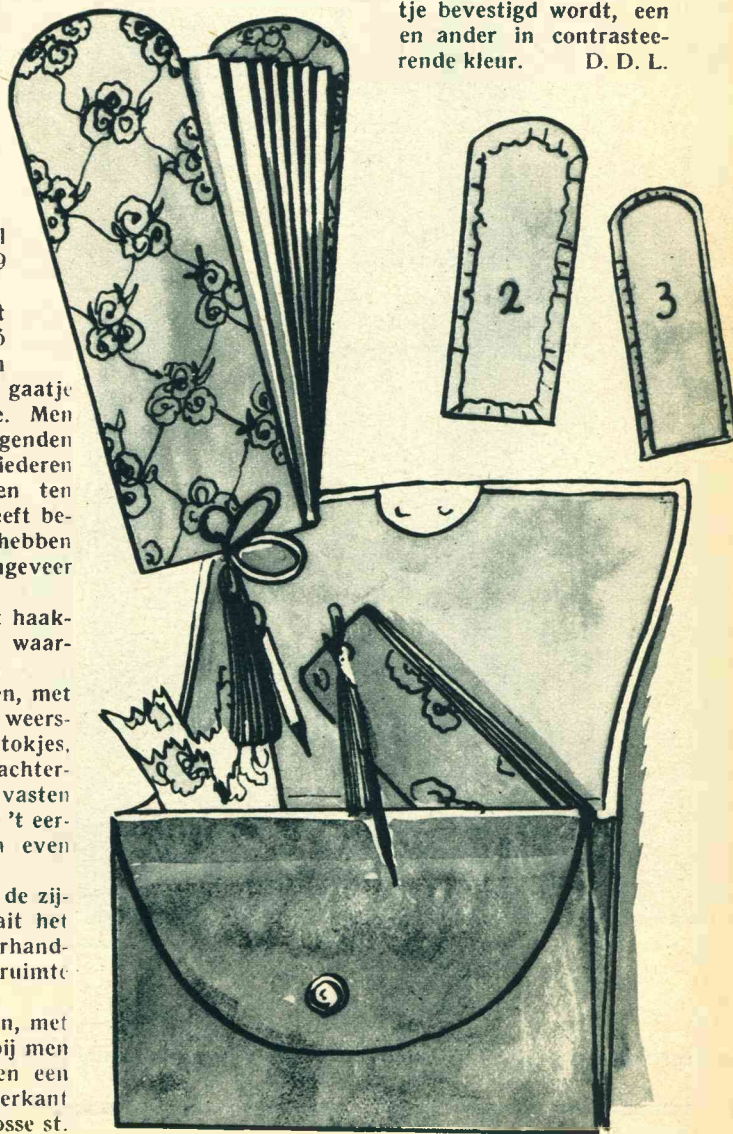
Bij het omslaan is het noodig er knipjes in te geven. Een reepje, kleiner dan het kartonnetje, komt hier nu over heen (Zie fig. 3).

Bij het plakken gebruikt men spaarzaam gom. De mooiste kant komt nu naar buiten.

Alle kartonnetjes, ook de twee gebloemde welke van buiten komen, worden door een perforermachinetje of tang, voorzien van een gaatje, precies op gelijken afstand.

Een koordje wordt door de gaatjes gehaald waaraan een klein zijden kwastje gemaakt en een klein potloodje met ringetje bevestigd wordt, een en ander in contrasteerende kleur.

D. D. L.

EEN DOODE HAND

Hulpbehoevend door reumatiek.

Op een zeker oogenblik dacht deze vrouw, dat ze voor goed het gebruik van haar rechterhand zou moeten missen. Maar „een zegen” — in den vorm van Kruschen Salts — bracht alles weer in orde.

„Ik was er werkelijk slecht aan toe,” schrijft zij. „Ik kon mijn huishouden niet meer doen, zoo ziek was ik door reumatiek in armen en handen. 's Nachts kon ik niet slapen, doch moest vaak opstaan en heet water maken om de pijnen en krampen te stillen. Ik probeerde alle soorten medicijnen; ik masseerde en pakte, maar het bleef. Ik dacht dat ik mijn rechterhand nooit meer zou kunnen gebruiken. Ik kon niets vasthouden, geen knoop aannaaien. Ik was bang, dat mijn heele arm dood zou gaan. Men raadt mij aan Kruschen Salts te nemen en binnen drie weken had er een totale verandering plaats. Ik bleef doorgaan met het te nemen en ik ben nu zoo dankbaar voor den zegen, dien ik door Kruschen Salts heb gekregen. Ik slaap nu den heelen nacht door zonder pij-

nen, dank zij de weldadige werking van Kruschen Salts.” Mevr. J. H.

De zes zouten in Kruschen sporen lever en nieren aan tot gezonde regelmatige werking en helpen deze organen het te veel aan urinezuur te verdrijven, dat de oorzaak is van de reumatische pijnen. En wanneer het giftige urinezuur met zijn hoeveelheid naaldscherpe kristallen verdwijnt is het niet anders mogelijk, dan dat de reumatische pijn ook verdwijnen zal.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Wat is vol
voort Scent
en dan die smaak!

De echte

ASPACA VRUCHTENROLLEN

worden alleen gefabriceerd door de
N.V. LONDON Caramel
WORKS BREDA

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

Magische kracht

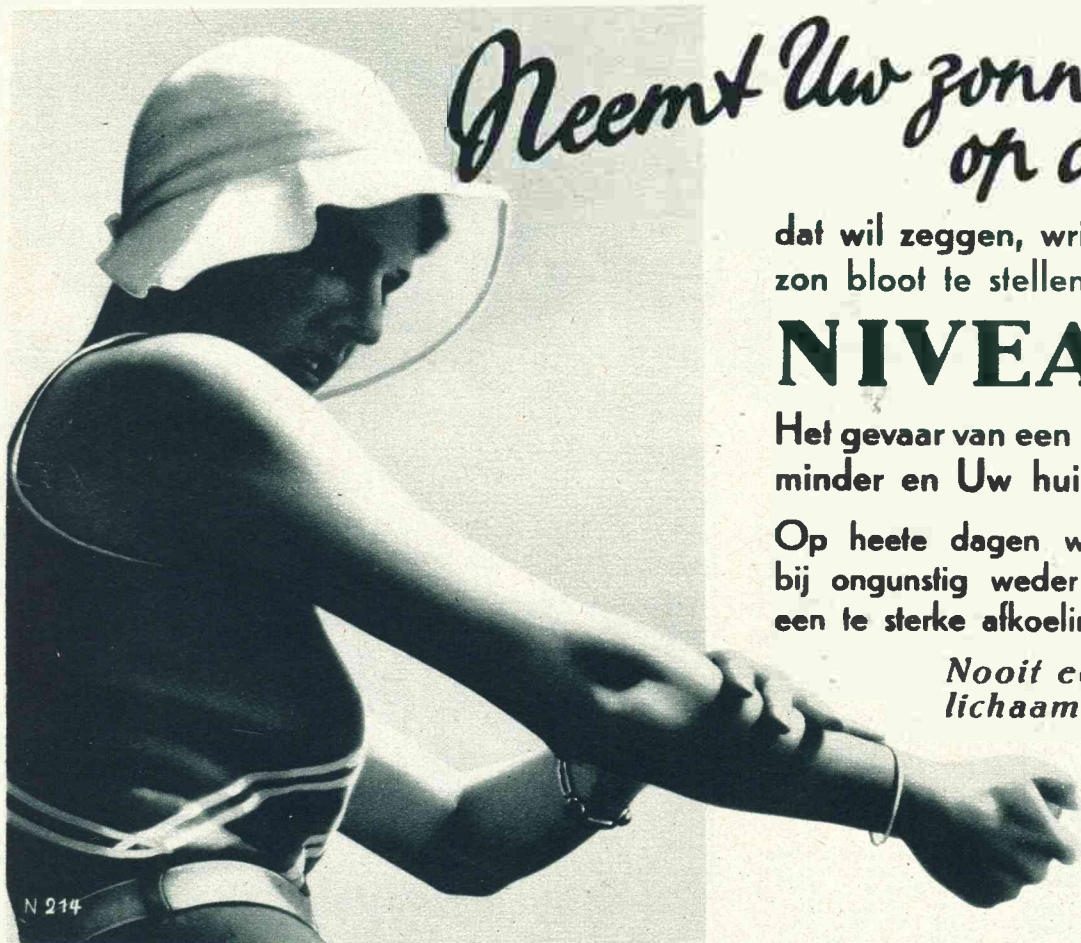

Waarom U nog langer te ergeren aan die overvloedige haartjes op Uw gezicht en Uw armen • Er is immers Eau Taky, waarmee ge in een oogwenk die lastposten kunt verwijderen • Eau Taky slaat alle andere methoden • Het laat geen onaangename lucht na, geeft geen hinderlijke roode vlekken op de huid en vernielt het haar met wortel en al • Het is met recht water met een magische kracht • Zelfs de storende zwarte

puntjes zijn er niet meer • Ge krijgt een lelie-blanke huid, zoo zacht als fluweel • Probeer 't vandaag nog • Eau Taky is overal verkrijgbaar tegen den prijs van f 1.25 per flacon •

EAU TAKY

Hoofdvertegenw.: Kuypers & Co., Prinsengracht 983, Amsterdam C.

Neeemt Uw zonnebad op de juiste manier

dat wil zeggen, wrijf Uw lichaam, alvorens het aan de zon bloot te stellen, flink in met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Het gevaar van een pijnlijken zonnebrand wordt daardoor minder en Uw huid krijgt een prachtig bronzen teint.

Op heete dagen werkt Nivea aangenaam verkoelend; bij ongunstig weder beschermt Nivea-Olie U tegen een te sterke afkoeling.

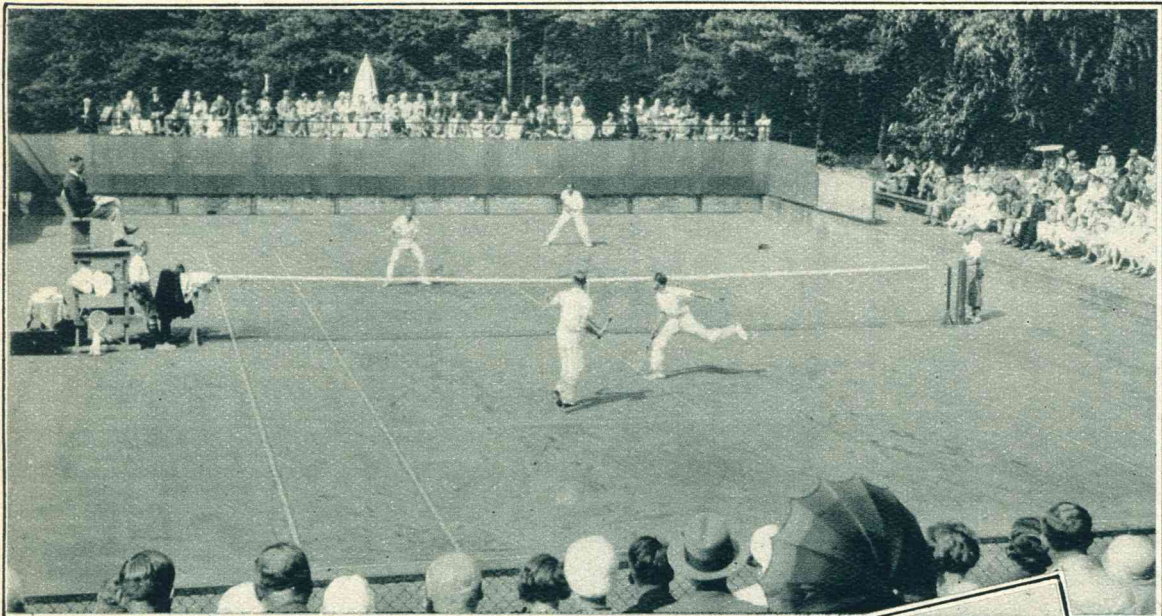
Nooit een zonnebad nemen met een nat lichaam en steeds van tevoren inwrijven!

Nivea en Nivea-Olie bevatten als eenigste onder dergelijke praeparaten het met het huidvet overeenkomende Eucerit, zijn derhalve niet te vervangen.

Nivea in dozen van 20, 40 en 90 cents
in tuben van 35 en 55 cents
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents
Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

De nationale tenniskampioenschappen te Hilversum. Overzicht tijdens de heeren double, waarin Knottenbelt en Koopman (voor) over Hughan en Karsten zegevierden.

De nationale tenniskampioenschappen te Hilversum. Mej. Rollin Couquerque en Kastendijk (winnaars) in actie in den eindstrijd gemengd double.

SPORT VAN DE WEEK

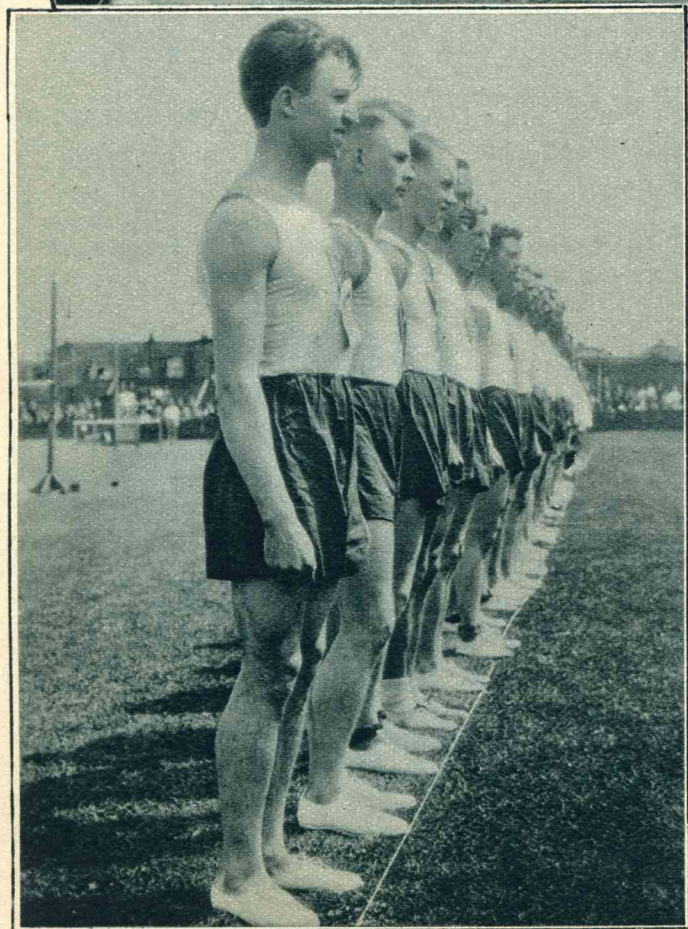
Nagekomen fotonieuws. Een aardig kiekje van de estafetteploeg der H. D. Z. te Amsterdam, welke op Zondag 24 Juli j.l. te Hoorn de 3 x 100 M. won. Het zijn de dames J. Baars, S. Groot en T. Prasing.

Een nieuw record discuswerpen. Zondag, tijdens de wedstrijden Holland-West-Duitsland, verbeterde de Bruijn het Ned. record discuswerpen en bracht dat van 41.39 Meter op 42.16 M. De nieuwe recordhouder in actie.

De jaarlijksche atletiek-ontmoeting Holland-West-Duitsland. De beide ploegen met de Hollanders op den voorgrond.

Een Zeemijlswemwedstrijd (1850 M.) te Zandvoort. Na op 16 Juli wegens de minder gunstige weersomstandigheden te zijn uitgesteld, vond deze interessante kamp nu Zaterdag j.l. plaats. De deelnemers begeven zich te water.

De athletiekwedstrijd Holland—West Duitsland. Snapshot uit de door de Duitsers gewonnen 5000 Meter. De volgorde der loopers op onze kiek is: Mulder, Schaumburg, Kelm en Bakker.

De vertegenwoordigende Nederlandsche cricketploeg won Zaterdag te Haarlem met innings van de Harrow Wand'ers. De Hollanders aan bat.

De vierdaagsche afstandsmarschen. Na een zware dagtaak. De hoofdstedelijke ordebewakers vinden nog voldoende tijd voor hun spelletje kaart.

De LAATSTE COMPAGNIE

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Nee, u moet nu vooral niet denken dat ik gek ben," verzocht me de oude generaal met zachte, treurige stem, die veel meer indruk op me maakte dan het gebulder, waarmee hij vroeger met regimenten en divisies manoeuvreerde. Hij keek mij aan met oogen, waarin het licht bijna gedooft scheen en vervolgde, zijn uitgeteerde hand op mijn arm leggend: „Nee, gek ben ik niet, al denkt iedereen het. Het is wel eens goed dat het onder de oogen van anderen komt, dat ik even verstandig ben als ieder ander vrij mensch in de samenleving en daarom, ziet u..."

Hij schudde het hoofd en hernam: „Nee, gek ben ik niet, al zit ik in een gekkenhuis. En ik kan bewijzen ook, dat ik niet gek ben. Luister maar. Waarom zit een gek in een gesticht? Omdat hij gevaar oplevert voor de samenleving, nietwaar? En lever ik nu gevaar op voor de samenleving? Zeg het me nu eens; neen, nietwaar?"

De generaal zocht met zijn doode oogen het spreekvertrek rond en vervolgde met eenigen nadruk: „Waarom ik dan hier ben? Ik zal het u zeggen en bazuin het dan gerust rond: ik ben hier bescherming komen zoeken. En raad nu eens voor wie..."

Ik antwoordde den generaal, dat ik het in de verste verte niet vermoeden kon, waarop hij me toefluisterde: „Voor de laatste compagnie, meneer. Noteer dat even, vroeger in het veld heb ik meer menschen van de pers bij me gehad en als ik ze te woord stond, grepen ze naar bloc-note en potlood; ik weet dus hoe het hoort. Noteer het even, ik ben niet gek, maar ik ben hierbinnen gevlucht voor de laatste compagnie.

Dat gaat boven uw verstandig begrip, nietwaar? Maar als ik u de geschiedenis van heuvel 203 verhaal, zal het u helder worden als glas. Kent u heuvel 203? Neen, welnu hij lag... enfin, wat doet het ertoe, hij lag ergens in het heetst van den frontstrijd. Hij was een fel-omstreden middelpunt van groote strategische waarde, want hij domineerde den geheelen omtrek. De kruin bood plaats voor een paar 12 en 15 c.m. batterijen, voor eenige secties mitrailleurs en luchtafweergeschut en voorts was hij als het ware voorbestemd als waarnemingspost. Enfin, heuvel 203 was van onschatbare waarde voor verschillende operaties, meneer.

In den tijd waarvan ik nu spreek, was 203 in het bezit van den vijand. Zijn activiteit berokkende ons dagelijks groote verliezen, maar 't ergste was, dat hij, door ons te beletten onze stelling vooruit te schuiven, de operaties van den heelen sector verlamde. Het was zelfs den minsten soldaat duidelijk, dat 203 tot elken prijs door ons genomen moest worden en ik stond er dus heelemaal niet vreemd van te kijken, toen ik op zekeren dag van het Hoofdkwartier de order ontving, heuvel 203 binnen den kortst mogelijken tijd te nemen.

„Hoeveel man denkt u noodig te hebben, generaal?" vroeg mij de divisie-generaal, die mij de order uitreikte.

„Twee regimenten, excellentie, met minder durf ik geen verantwoording voor den uitslag op me te nemen," antwoordde ik.

De chef schudde bedenkelijk het hoofd en beloofde me vier regimenten infanterie, een groep artillerie, een compagnie genietroepen en een sectie vlammenwerpers. Alles bij elkander had ik 4200 officieren en manschappen, 64 vuurmonden van verschillend kaliber en 200 mitrailleurs. Binnen eenige uren had ik een goed operatieplan in elkaar gezet, dat door den chef werd goedgekeurd en nog denzelfden avond gaf ik na het invallen van de duisternis bevel, den aanval op heuvel 203 voor te bereiden door granaat-kartetsvuur.

Het was Januari en vanaf 's avonds vijf uur tot drie uur 's nachts werd 203 onafgebroken bestookt door middelmatig zwaar geschut, dat

als door een echo beantwoord werd door de vijandelijke batterijen van den top van den heuvel en van het daarachter gelegen front. Ik had de genie opgedragen loopgraven aan te leggen tot aan den voet van den heuvel en toen me tegen drie uur gemeld werd, dat aan die opdracht was voldaan, trok ik de genie terug en gaf bevel het vuren te staken. Vervolgens liet ik twee der vier regimenten vooruit rukken en droeg hun commandanten op, om zoolang mogelijk onder bedekking te blijven en eerst aan den voet van den heuvel tot stormen over te gaan.

De heuvel was stormvrij gemaakt door een zes meter breede prikkeldraad-versperring, die de vijandelijke mitrailleurs volop gelegenheid gaf den aanval te stuiten, doch door order te geven 203 aan drie zijden tegelijk te bestormen, geloofde ik de verdediging van den vijand voldoende te hebben versnipperd en verzwakt om mijn plan met een groote kans op succes te kunnen ondernemen..."

De generaal zweeg even om op adem te komen en ging daarna voort: „Ik zal u de situatie duidelijk maken, meneer, dan kunt u zich een betere voorstelling maken van de moeilijkheden, die we te overwinnen hadden."

Hij teekende met zijn wijsvinger eenige denkbeeldige lijnen en cirkels op de tafel en nadat ik had verklaard, me den plaatselijken toestand goed te kunnen voorstellen, hernam hij: „Ik meende te kunnen opmaken, dat 203 werd verdedigd door 16 stukken geschut, een aantal mitrailleurs en een vijfhonderd man. Die verdediging gaf me geen hoofdbrekens, het ernstigste obstakel werd gevormd door de versperring, die de stormtroepen tot langdurig oponthoud doemde, gedurende welken tijd zij een prachtig doelwit boden voor de kartetsen en de mitrailleurloopen. Ik was telefonisch verbonden met een waarnemingspost aan den voet van 203 en de eerste berichten luiden onverdeeld gunstig. De troepen kwamen bijna zonder verliezen tot onder aan den heuvel, doch toen zij eenmaal ongedekt stonden en beschoten werden door de zoeklichten van den vijand, werd het ernstiger.

„Honderd versperringruimers vooruitgezonden," luidde het telefoonbericht, vijf minuten later gevolgd door: „Troepen zijn tot stormen overgegaan."

Hoewel ik, voor mijn tent staande, weinig meer kon zien dan de draaiende zoeklichten, die slechts voor een ondeelbaar oogenblik hun schijnsel langs de heuvelhelling wierpen om dan weer onmiddellijk gedooft te worden, kon ik duidelijk hooren, dat er terstond na den aanval tot een hardnekkige en felle verdediging besloten was. De kartetsen braakten een regen van looden kogels langs de heuvelhelling neer en de mitrailleurs spuwden hun ratelende looden slangen midden tusschen onze troepen uit. Gedurende een tiental minuten moest ik naar het verloop van het gevecht blijven raden, maar eindelijk kwamen de berichten door, die elkander al sneller opvolgden en steeds ongunstiger werden.

„Aan de Noord- en Westzijde aanval vastgelopen in de versperring, de verliezen zijn buitengewoon groot, van het regiment dat aan de Noord aanvalt, zijn nog slechts drie compagnieën over, aan de Oostzijde is de aanval gestuit, alle officieren gesneuveld, een compagnie houdt nog stand, de commandant Noord meldt, dat aanval mislukt is, nog slechts een compagnie over..." er wordt gemeld, dat het heele regiment Noord gesneuveld of gewond is, commandant West vraagt versterking, toestand anders onhoudbaar, aanval Oostzijde afgeslagen, van de drie compagnieën geen man meer over die een wapen kan hanteeren..."

Naarmate de berichten onheilspellender werden, begon mijn staf onrustiger te worden.

„Bijna achttienhonderd man gesneuveld en gewond... arme bliksems," hoorde ik een dokterzeggen.

„Derde regiment naar voren, in den loopas!" commandeerde ik koel. Ik was door de verliezen

geenszins afgeschrikt, mijn order luidde immers, dat ik heuvel 203 tot elken prijs nemen moest? Het derde regiment, waarbij ik de helft van de officieren van mijn staf voegde, stormde naar voren, zonder dekking en met een woedend verlangen beziel, om zich meester te maken van dien vervloekten heuvel, die een voortdurende bedreiging voor onze positie vormde. Ik had order gegeven den aanval niet meer te verdeelen, doch hem te concentreren aan de Noordzijde, waar men het verst scheen te zijn met het ruimen der versperring.

Volgens de inkomende berichten stormde het derde regiment, compagnie na compagnie, met ware doodsverachting den heuvel op, over de lichamen der gevallen en gewonden heen, wier afschuwelijk gekerm zelfs tot in mijn tent doordrong. De vlammen der kardoezen en de gele explosiewolkjes van de projectielen waren zelfs in dezen donkeren nacht duidelijk zichtbaar, het was een gedonder, gedaver en geschreeuw alsof de wereld verging en die vervloekte heuvel scheen nu en dan in lichterlaaie te staan.

Er werd een kwartier gevochten, met als eenig resultaat, dat 't twee compagnieën gelukte, over de lijken en de gewonden, die in het prikkeldraad hingen, heen, over de versperring te komen en reeds meende ik, dat de overwinning nog slechts een kwestie van een laatste krachtproef was, toen de waarnemer mijn verwachtingen den bodem insloeg.

„Doorbraak halverwege den top op moeten geven, alle officieren en manschappen gevallen," luidde het bericht. Mijn stafofficieren keken me bezorgd aan en ik begreep, dat zij zich afvroegen, of ik er ook mijn laatste reserve aan wagen zou.

„Commandant Noord vraagt versterking, hij houdt met nog twee compagnieën stand in de versperring," luidde een volgend bericht.

„'t Laatste regiment naar voren, stormpas!" gelastte ik hard.

Op dat oogenblik zag ik mijn adjudant en het hoofd van de ambulance naar me toekomen.

„Generaal," smeekte de dokter, „commandeer rust. Geef me tien minuten, dan kunnen we de zwaarstgewonden in veiligheid..."

„Straks, dokter, eerst moeten we 203 bezet hebben," sneed ik het verzoek af.

Terwijl het bevel om het laatste regiment naar voren te brengen, doorgegeven werd, trad mijn adjudant op me toe.

„'n Dépêche, generaal," meldde hij, me een telegram aanbiedend.

Ik brak het open en las slechts eenige regels.

„Onze oudste is gisteren gesneuveld, ik bid God, dat jij en onze jongste gespaard mogen blijven..."

De generaal balde even de machteloze handen en met doffe stem vervolgde hij: „U moet weten, meneer, dat mijn twee zoons ook aan het front stonden. Mijn oudste vocht in de Karpathen, de jongste stond in mijn sector als commandant van de tiende compagnie van het regiment, dat ik nu in het vuur zond. Ik voelde me op dit oogenblik door den dood van onzen oudsten zoon in het geheel niet geschokt, ik dacht slechts aan dien vervloekten heuvel, dien ik tot elken prijs in mijn bezit wilde hebben. Maar toen ik de woorden van mijn vrouw herlas: ik hoop dat God onzen jongste moge sparen... toen had ik een zwak oogenblik in mijn leven. Ik wilde hem sparen, zooal niet voor mij, dan toch voor de oude vrouw, zijn moeder, wier lieveling hij was.

Ik wenkte mijn adjudant.

„De laatste compagnie in reserve houden, kapitein," gelastte ik.

„De laatste... de 10e compagnie, generaal?" vroeg de adjudant verwonderd.

„Ja," antwoordde ik koel, begrijpend, wat de ander dacht. De laatste compagnie werd aangevoerd door mijn jongste en hij verdacht me er terecht van, hem voor de slachting te willen bewaren.

In het donker van den nacht zag ik het vierde regiment aan me voorbijtrekken: mannen in de

kracht van hun leven en baardeloze knapen, maar allen, allen met een ongelukkigen, berustenden trek op hun bleek gelaat. Als schimmen verdwenen ze in de duisternis, om tien minuten later als spookachtige, wanstaltige gedaanten in den lichtkring van den heuvel te voorschijn te komen.

Plotseling dook mijn zoon naast me op. „Generaal, vader, waarom heeft u de laatste compagnie achtergehouden?” riep hij me ter verantwoording.

„Dat gaat je niet aan, kapitein, ik heb andere plannen met de laatste compagnie,” antwoordde ik barsch.

„Als die plannen niet door latheid zijn ingegeven, vader, dan... maar anders sterf ik liever met mijn kameraden,” voegde hij me toe.

„Houd je mond,” schreeuwde ik opgewonden, „sinds wanneer is het gewoonte, dat een legeraanvoerder verantwoording aflegt tegenover een subaltern officier? Breng je compagnie hier en wacht orders af, kapitein!”

De jongen salueerde en verdween om een oogenblik later met zijn manschappen terug te keeren. Om den schijn zooveel mogelijk te bewaren, liet ik hen in marschvaardige houding staan, alsof ze elk oogenblik naar voren konden worden gezonden, doch intusschen bad en smeekte ik den hemel, dat het laatste regiment gelukken mocht, de overwinning te behalen.

Halverwege den heuvel werd er intusschen wanhopig gevochten. Het laatste regiment brak met gesloten front door de versperring heen, maar vóór het zich had verspreid, was het reeds gedeceimeerd. Slechts vier compagnieën bleven door het vuur gespaard en als katten zag ik ze op handen en voeten den heuveltop beklimmen. Mijn staf stond met bleke gezichten om me heen geschaard en angstig keken allen naar den man van de veldtelefoon, uit wiens mond zij de overwinning of de nederlaag zouden vernemen.

Daarginds gierden de kartetsen, de mitrailleurs schenen wel bezeten en het gekerm van 'n paar duizend gewonden vervulde de lucht met een helsch spektakel. Vijf minuten lang bleven de kansen gelijk staan, het bloedend restant van mijn leger kwam het eene oogenblik vooruit, om het volgende moment door de blaffende mitrailleurloopen weer te worden teruggedreven. Het was ons allen duidelijk, dat er nog slechts een laatste krachtsinspanning werd vereischt om ons de overwinning te verzekeren en ik voelde, dat iedereen het bevel verwachtte de laatste compagnie naar voren te zenden.

Plotseling kwamen de berichten door. „Commandant Noord meldt, dat hij voet voor voet wijkt — de verdediging verzwakt, de verliezen van den vijand moeten groot zijn — het ferrein is niet te houden zonder versterking — commandant Noord heeft nog slechts één compagnie, vraagt vergunning om te retireeren...”

„Zeg dat hij blijft waar hij is... en sterft of overwint!” beval ik barsch.

„Versterking, al is het slechts honderd man,” herhaalde de telefonist het verzoek van den commandant Noord.

„Versterking?” viel ik boos uit.

„De laatste compagnie, generaal,” herinnerde mij de adjudant met koude, afgemeten stem.

„Nog niet,” antwoordde ik even koel, doch plotseling stond mijn zoon voor me.

„Vader, geef aan de laatste compagnie de eer, laat zij het laatste werk doen,” smeekte hij. De jongen was bleek, en zenuwachtig omklemdde hij den knop van zijn klewang.

Ik wankelde, doch dacht plotseling weer aan die oude vrouw met grijze haren, die ergens in een eenzaam landhuis weenend door de leeg vertrekken dwaalde.

„Neen,” herhaalde ik.

Mijn jongen wierp den adjudant een wanhopigen blik toe en deze merkte koel en met nadruk op: „De order luidt: tot elken prijs, generaal!”

„Vader...” smeekte de jongen.

„Nu goed dan!” schreeuwde ik, „de laatste compagnie naar voren!”

Terwijl mijn adjudant goedkeurend knikte, stormde de laatste compagnie op den heuvel toe, mijn zoon voorop. Daarboven was het schieten allengs afgenomen, waaruit wij opmaakten, dat de vijand geen menschen meer had om het geschut en de mitrailleurs te bedienen.

„We zullen winnen, generaal,” merkte de adjudant overtuigd op, „de laatste compagnie zal de kroon op het werk zetten.”

Ik knikte en bleef met een hart vol angst de telefoonberichten afwachten.

„De laatste compagnie is door de versperring heen, de vijand verdedigt zich maar zwakjes. Zij beklimt den heuveltop, de verdediging wordt actiever — de laatste compagnie is handgemeen,” luidde het achtereenvolgens.

„Waar is de commandant Noord?” liet ik den telefonist vragen.

„Commandant Noord is gesneuveld, van het derde regiment zijn nog slechts gewonden over,” meldde de waarnemer aan den voet van den heuvel. Vervolgens kwamen de berichten weer door.

„Verwoed handgemeen — uitslag twijfelachtig — de compagnie...”

Plotseling keek de telefonist verschrikt op.

„Ik hoor een gillenden kreet, generaal, de waarnemer is getroffen, de verbinding verbroken,” meldde hij met schorre stem.

Ik voelde dat ik verbleekte, er was geen ander communicatiemiddel dan de veldtelefoon en ik zou nu in onzekerheid blijven verkeerden omtrent den uitslag van het gevecht. Mijn staf drong om me heen en hield de oogen op den heuveltop gericht, waarop echter niets te onderscheiden was. Slechts woedende kreten, gekerm en schoten drongen tot ons door, doch plotseling verstomde ook dit laatste geluid. We bleven een, twee minuten ten prooi aan een doodelijke spanning wachten op den witten vuurpijl, die ons volgens afspraak zou melden, dat de onzen den vijand hadden verjaagd en de zege hadden behaald en eindelijk viel de adjudant schor uit: „Het gevecht is beslist, generaal, geen vuurpijl, de laatste compagnie is tot den laatsten man verloren gegaan...”

Verpletterd dacht ik aan de oude vrouw met de grijze haren en aan het laatste offer dat zij had moeten brengen en plotseling maakte zich een woeste begeerte van me meester, om me op den vijand te wreken.

„Vlammenwerpers naar voren!” commandeerde ik heesch van woede en opwindung.

„Het gebruik van vlammenwerpers is slechts geoorloofd, als de vijand ze bezigt, generaal,” herinnerde mij de adjudant.

Ik wierp hem een vloek naar het hoofd en een minuut later liep ik de vlammenwerpers vooruit op den heuvel aan. Ik hield me doof voor het ge-

kerm van de gewonden, stapte over de dooden heen die in massa's de helling bedekten en kroop over bloederige lichamen door de versperring. Daar boven zag ik schaduwen glijden en hoorde ik gekreun, doch zonder me ook maar een oogenblik te bedenken, gaf ik den mannen die me volgden last, de draagbare benzinereservoirs rondom den heuveltop op te stellen.

„Spuiten, commando doorgeven!” gelastte ik den soldaat die naast me stond. Een oogenblik later spoot er een straal vloeibaar vuur omhoog, onmiddellijk gevolgd door twee, zes, tien, dertig andere. Gloeiend van wraaklust en bevend van vreugde zag ik den heelen heuveltop in vlammen staan, en toen in die loeiende vuurzee kardoezen en projectielen ontploften en een afschuwelijk gehuil en gekerm de lucht vervulde, toen wist ik me gewroken. Maar slechts een oogenblik, een oogenblik...

Want plotseling sprongen uit die hel een tiental gestalten te voorschijn, levende fakkels, aan duivels gelijk. Gillend lieten zij zich van den heuveltop afrollen, tot zij voor de versperring met smeulende kleeren bleven liggen. Een van hen kwam in onze onmiddellijke nabijheid terecht en met een voldaan gevoel, denkend aan een oude vrouw met grijze haren, trad ik op hem toe. De man was van anderen als het ware geroosterd, maar toch ademde hij nog en liet een zwak gekreun hooren. Ik boog me over hem heen en tot mijn schrik herkende ik onze eigen uniform.

„Wie ben je?” vroeg ik ontsteld.

De gewonde opende zijn oogen en herkende me.

„Ik ben een man van de laatste compagnie, generaal,” antwoordde hij zwakjes.

„Was je gewond, toen de vlammen...” aarzelde ik.

„Neen, we waren ongedeerd, onze kapitein en honderdvijftig man, generaal. We hadden den heuvel bezet en den vijand verjaagd, maar we konden de vuurpijlen niet vinden. Ze moeten in de versperring liggen en we zochten nog, toen we door de vlammen werden verrast...”

De generaal borg zijn gelaat voor een oogenblik in de handen en toen hij me met zijn doffe oogen weer aankeek, trilden zijn lippen.

„Wat er toen met me gebeurd is, weet ik niet meer, meneer. Alleen weet ik, dat ik vanaf dien dag, nu al sinds zestien jaar, vervolgd word door de schimmen van de laatste compagnie, die ik, nadat zij de overwinning hadden bevochten, tot den laatsten man levend heb laten verbranden. Neen, gek ben ik niet, meneer, maar als men u naar mij vraagt, vertel dan den menschen wat ik u zooeven heb verhaald: de geschiedenis van de laatste compagnie...”

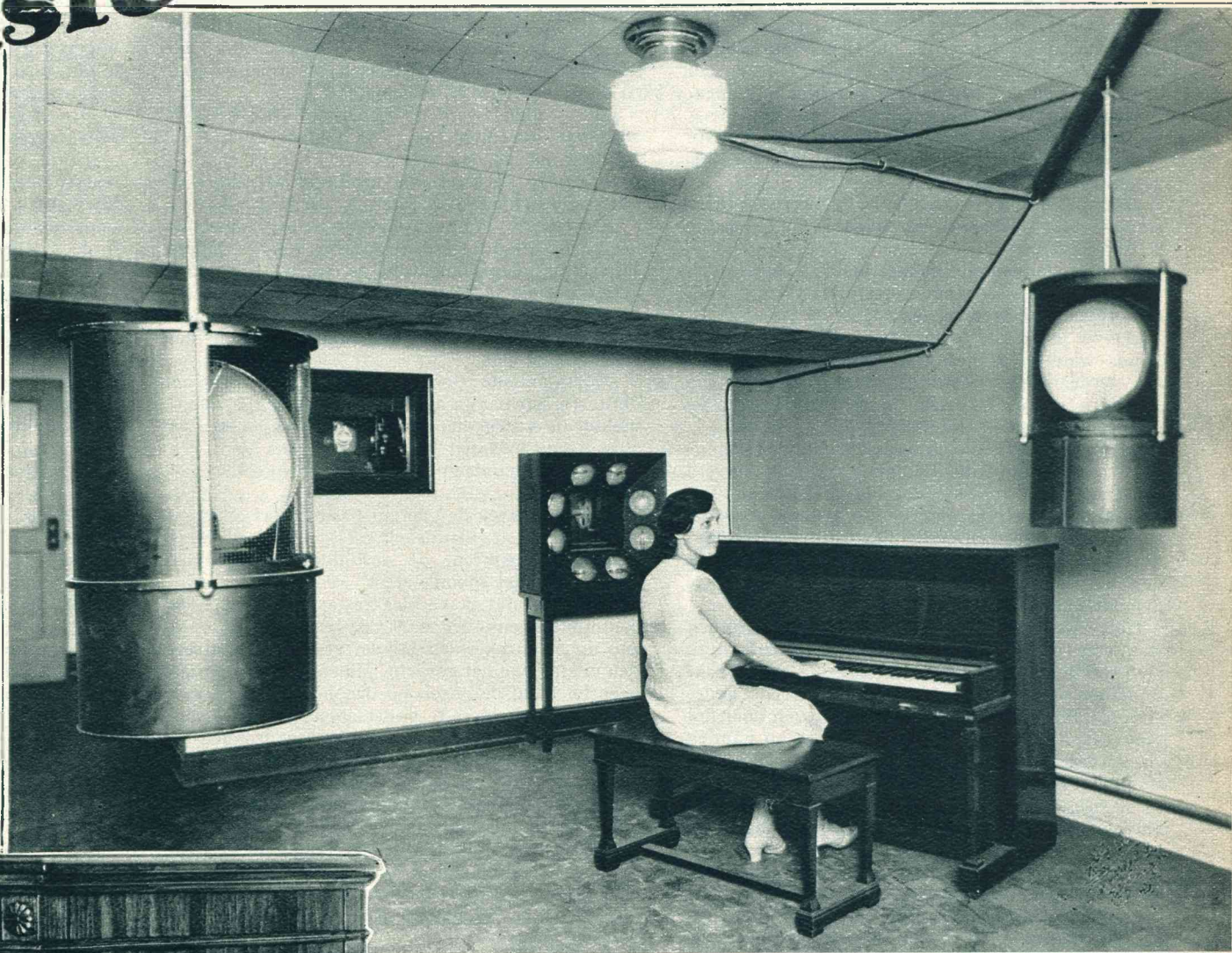

Heeren op leeftijd.

Televisie

Wanneer men tegenwoordig hoort spreken over televisie, dan denkt men hierbij in den regel met een geheel nieuwe uitvinding te doen te hebben.

Niets is minder waar. Hoewel zeer zeker gedurende de laatste vijf, zes jaar geworden tot wat zij nu is, moeten wij toch terug gaan tot het jaar 1876, het jaar waarin Bell zijn uitvinding van de telefoon deed. Met de uitvoering van Bell was men in staat, het geluid via een lijn over een grooten afstand hoorbaar te maken en onmiddellijk kwamen nu ook verschillende theorieën los, om niet alleen het hooren, maar ook het zien door middel van electriciteit over te brengen. En het eigenaardigste hiervan is wel, dat de toen verkondigde theorieën een bijzonder groote overeenkomst vertoonen met de heden ten dage toegepaste systemen. Onder de uitvinders van dien tijd neemt bijv. Nipkow een zeer bijzondere plaats in als uitvinder van een schijf, waarop in een spiraal-

De studio van het Amerikaansche Televisie-station van de National Broadcasting Comp. Inc. te Chicago. Tegen den muur staat op een tafeltje de kast met de batterij foto-electrische cellen, die tot taak hebben de lichtvariaties om te zetten in elektrische trillingen, welke via versterkers en zenders worden uitgezonden.

vorm gaatjes zijn aangebracht. Een soortgelijke schijf vormt een voornaam onderdeel van het heden-daagsche televisie-apparaat. Een andere bekende persoonlijkheid is Weiler, die zich in plaats van een schijf met gaatjes een rad met spiegels had gedacht, waarmede hij hetzelfde resultaat meende te kunnen bereiken. En ook thans zijn het vooral Duitse systemen, die werken met een spiegelrad. Ofschoon men dus wel op den goeden weg was, lukte het toch niet om tastbare resultaten te verkrijgen en eerst in 1925 slaagde de Engelschman, Mr. John L. Baird er in, een werkelijke televisie-demonstratie te geven. Hij bouwde voort op de reeds bekende gegevens en daar intusschen de techniek over het geheel reeds heel ver gevorderd was, slaagde hij er inderdaad in om niettegenstaande de uiterst ruwe apparaten, welke hij zelf vervaardigd had, de omtrekken van eenvoudige voorwerpen over te brengen. Hier-

mede was toen bewezen, dat de televisie mogelijk was en dat het er nu alleen nog maar om ging, om de reeds verkregen resultaten te verbeteren. Even als met den gewonen radio-omroep is dit betrekkelijk vlug in zijn werk gegaan. Reeds een jaar later slaagde Baird er in, voor een 40-tal leden van het Royal Institution een demonstratie te geven, waarbij niet alleen de omtrek van de voorwerpen zichtbaar was, doch ook verschillende details te zien waren.

Al deze demonstraties waren tot op dat tijdstip steeds gegeven met den televisie-zender in de eene kamer en den ontvanger in de andere kamer, doch beide in hetzelfde huis. Men besloot daarom den afstand tusschen beide te vergrooten en hierbij gebruik te maken van de bestaande telefoon- en telegraaf-lijnen, hetgeen zeer goed mogelijk bleek. En eenmaal zoover is het vanzelfsprekend, dat spoedig de lijnen geheel konden vervallen en men voor de overbrenging gebruik ging maken van radio-zenders, waardoor een ieder, die in het bezit is van een televisie-ontvanger, de uitzendingen kan waarnemen.

Hoewel de televisie thans in een zoodanig stadium verkeert, dat iemand die in het bezit is van een goeden televisie-ontvanger, hiermede goed duidelijk kan waarnemen wat zich op dat oogenblik voor den televisie-zender bevindt, hetzij voorwerp of persoon, is het aantal stations nog maar zeer gering.

Golflengten in de buurt van de 120 à 150 M. echter bestrijken een veel grooter gebied. Zoo zou bijv. een enkele zender voldoende zijn om in geheel Nederland gehoord te kunnen worden, mits de opstelling op een centraal punt zou plaats vinden, dus bijv. in de provincie Utrecht. Echter hebben deze golflengten wel weer het bezwaar van fading.

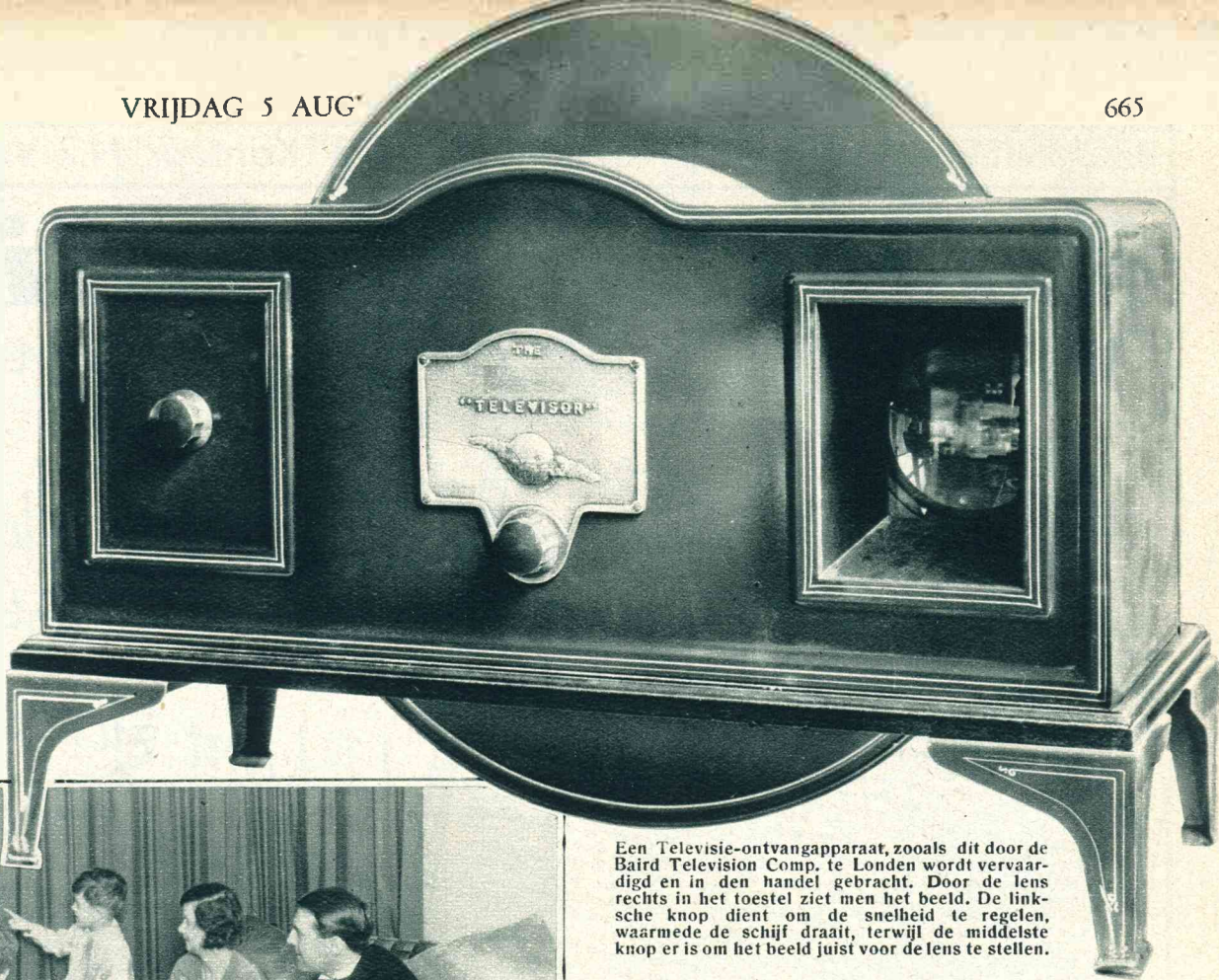
Een vraag, die zich onwillekeurig ook opwerpt is, of hetgeen er door de televisie-zenders wordt uitgezonden, interessant genoeg is om naar te kijken en er een televisie-apparaat voor aan te

Een Televisie-ontvanger van Amerikaansch maaksel. Evenals met de radio-ontvangers het geval is, besteedt men hier veel zorg aan 't apparaat als meubel. Het hier afgebeelde toestel is voorzien van twee ontvangers, waarvan er een dient voor ontvangst van het televisie-sigitaal en de andere voor de ontvangst van de bijbehorende muziek of spraak. Verder verschijnt het beeld hier niet achter een lens, doch 't wordt op een schermje geprojecteerd.

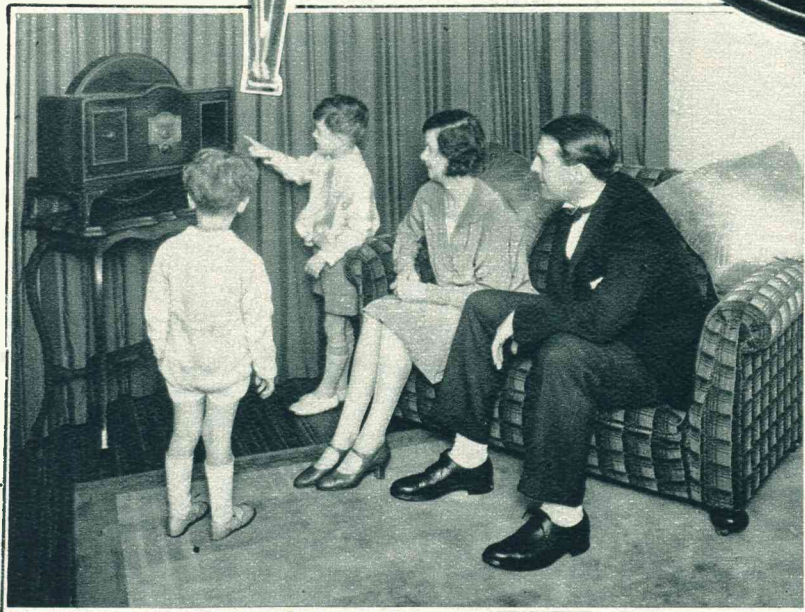

schaffen. Hierop kan inderdaad bevestigend geantwoord worden, want wie in de veronderstelling is, dat men enkel en alleen de hoofden te zien krijgt van een zanger of zangeres, die voor de microfoon optreedt, die heeft het mis. De televisie-uitzendingen vanuit Londen zijn wel degelijk zeer gevarieerd. Zeker, aanvankelijk waren het enkel koppen, die men te zien kreeg, omdat de zenders niet in staat waren meer op te nemen. Doch gaandeweg werden er verschillende verbeteringen aangebracht, waardoor het mogelijk werd personen ten voeten uit weer te geven. En van dat oogenblik af werden de uitzendingen werkelijk interessant. Men bracht bekende danseressen voor den zender, die de nieuwste dansen demonstreerden. Zelfs werden de juiste passen weergegeven door middel van een close-up van de beenen en het langzaam uitvoeren van de bewegingen. Men bracht komieken, die al reeds aardig zijn om naar te luisteren, doch die door bewegingen van het geheele lichaam en het maken van grimassen nog eens zooveel lachlust opwekken. Denk maar eens even aan onzen nationalen komiek Buziau, die het publiek al laat lachen zonder dat hij iets zegt, doch alleen door zijn houding.

Een veel gebrachte artiest op het televisie-scherm is ook de teekenaar, die in een oogwenk op grootte vellen papier koppen en caricaturen weet te teekenen en dan ten slotte nog de goochelaar, wiens toeren ook duidelijk zijn te volgen. Al de hier genoemde artiesten bevinden zich natuurlijk in de studio, doch ook van buiten de studio worden wel eens tafereelen uitge-

Een Televisie-ontvangapparaat, zooals dit door de Baird Television Comp. te Londen wordt vervaardigd en in den handel gebracht. Door de lens rechts in het toestel ziet men het beeld. De linkse knop dient om de snelheid te regelen, waarmede de schijf draait, terwijl de middelste knop er is om het beeld juist voor de lens te stellen.

Een Baird Televisie-ontvanger in de huiskamer. Een tafereeltje, zooals men reeds thans in eenige huiskamers zowel in Nederland als in het buitenland aan kan treffen.

zonden. Reeds eenigen tijd geleden heeft men de proef genomen met het uitzenden van een straat-scène uit Londen en toen bleek, dat dit inderdaad mogelijk was, heeft men een speciale installatie in een auto aangebracht en deze opgesteld bij de Engelsche Derby-rennen, zoodat ieder, die toen in het bezit was van een televisie-ontvanger en dezen op den Londenschen zender afstemde, in de gelegenheid was de Derby-rennen te volgen.

Aan interessante uitzendingen ontbreekt het dus waarlijk niet en het eenige bezwaar, dat men er tegen op kan werpen is, dat het beeld, dat men krijgt, nog wat klein is, zoodat slechts twee of drie personen tegelijk kunnen kijken. Doch is het met de radio aanvankelijk ook niet zoo gegaan? De eerste ontvangoestellen waren ook maar geschikt voor ontvangst op koptelefoon en langzamerhand werden zij zoo krachtig, dat luidspreker-ontvangst mogelijk was. Maar voordien waren er toch al aardig wat radio-ontvangers. En zoo zal ook voor televisie ongetwijfeld eens de tijd komen, dat het beeld zichtbaar wordt op een scherm van eenige afmeting, bijv. van 30 x 40 cm.

Het station, waarop de hedendaagsche televisie-beoefenaar voornamelijk is aangewezen, is het Engelsche omroep-station op 356 M. golflengte en dan nog maar gedurende een enkel uurtje per dag. Aanvankelijk hadden de uitzendingen plaats twee maal per week 's avonds, na het beëindigen der omroep-programma's, dus na 12 uur middernacht. Op het oogenblik echter vinden de uitzendingen plaats in de morgenuren, omstreeks elf uur.

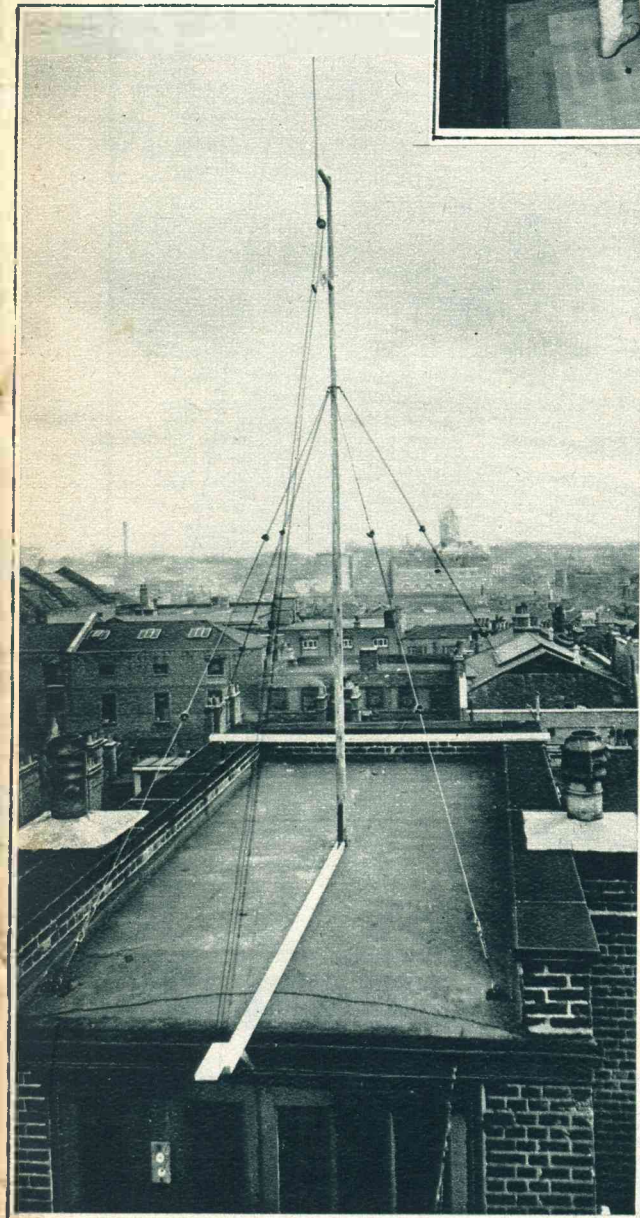
Naast Engeland heeft ook Duitschland zich met

kracht geworpen op de ontwikkeling der televisie. De verschillende uitzendingen vinden daar plaats in samenwerking met de Reichspost Central Amt, welke den Berlijnschen zender Witzleben hiervoor beschikbaar heeft gesteld. Daar echter de energie van dit station betrekkelijk gering is, is ontvangst in Holland in de meeste gevallen niet erg goed mogelijk.

Ten slotte worden er pogingen in het werk gesteld, om binnenkort ook televisie uit te zenden via een der Belgische zenders, waarvoor de benodigde apparaten reeds zouden zijn opgesteld. Het wachten is nu alleen nog maar op een regeling van de uitzend-tijden, waarover men het blijkbaar niet eens kan worden.

Onwillekeurig vraagt men zich af, wat toch wel de oorzaak kan zijn, dat de televisie, ondanks de groote aantrekkelijkheid, welke er van uit gaat, zich zoo langzaam in Europa inwerkt. Het voornaamste beletsel hiervoor is zeer zeker de toch reeds overbevolkte aether, die geen plaats meer biedt voor televisie-zenders, welke meer storen dan gewone omroep-zenders. Het is dan ook zeer de vraag, of in de toekomst de televisie zich zal ontwikkelen op deze omroep-golven. Dit heeft men ook in Amerika spoedig begrepen en thans zijn daar reeds verschillende speciale televisie-zendstations, die werken op een golflengte van ongeveer 120 M. Ongetwijfeld zal ook in Europa in deze richting verder moeten worden gezocht en inderdaad blijkt, dat de beide televisie-centra, Londen en Berlijn, in die richting bezig zijn met experimenten. De Duitsche Rijkspost neemt sedert eenigen tijd proeven op ultra-korte golflengten, waarbij men tevens andere systemen kan beproeven en sedert eenige weken is thans ook Baird in Londen bezig met een televisie-zender, welke uitzendt op een golflengte van 10 M. Aan deze zeer lage golflengten zijn meerdere voordeelen verbonden. In de eerste plaats behoeft men niet bevreesd te zijn voor storing van den gewonen radio-omroep, speciaal van die stations, welke op een golflengte werken, welke slechts weinig verschilt van die van het televisie-station. Vervolgens kan men beelden krijgen met een veel beter detail, dus scherper en duidelijker, terwijl men ten slotte een betrouwbaarder plaatselijke ontvangst krijgt, absoluut vrij van fading en van atmosferische storingen. Een nadeel van deze ultra-korte golven is echter weer, dat zij slechts hoorbaar zijn in een betrekkelijk kleinen radius, bijv. van 10 K.M. Vandaar, dat men de antenne zoo hoog mogelijk opstelt. Indien men echter op een afstand van 50 of 60 K.M. van den zender woont, dan zal men er niet in slagen de signalen te ontvangen, zoodat als het ware elke stad haar eigen televisie-zendstation zou moeten hebben. Onnoodig te zeggen, dat de kosten hiervoor vooral in dezen tijd te groot zijn.

De speciale antenne, welke door de Baird Television Comp. te Londen is opgericht op het dak van haar laboratorium ten behoeve van de experimenten op ultra-korte golven.

REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM” Kantoor: N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam

Nu is de Vacantie daar!

NU IS HET TIJD U OP TE GEVEN! NIET LANGER GEDRAALD

Kijk, al deze
Reizen gaan definitief door
Er gaven zich reeds voldoende deelnemers op
U kunt zich echter nog
aansluiten, maar doe het dan nu

LUXE AUTOTOCHT NAAR BRUSSEL, PARIJS, VERSAILLES

Onderweg bezoek aan de Grotten van Han.

Duur: 8 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.

Reissom f.77.50. Bij minimum deelname van 26 personen.

Op 13 en 20 Augustus.

1e Dag. Des namiddags te 14 uur vertrek van Rotterdam, Stationsplein D.P. via Dordrecht, Moerdijk, Breda, naar Antwerpen. Kort bezoek aan de stad Mechelen, bezoek Romboutskerk, daarna naar Brussel. Bij aankomst aldaar kamer-indeeling, diner en logies. Des avonds gelegenheid voor bezoek aan Theater of Variété voor eigen rekening.

2e Dag. Kerkbezoek. Vervolgens korte bezichtiging van Brussel en voortzetting van den autotocht via Avesnes, St. Quentin, lunch. Kort bezoek; daarna langs de slagvelden 1914—1918 via Noyon, Compiègne, Senlis, La Forêt de Pontarmé, Louvres, Parijs. Bij aankomst aldaar kamerindeeling, diner en logies.

3e Dag. De morgenuren ter vrije beschikking. De leider stelt zich beschikbaar voor het maken van een ochtendwandeling langs de groote boulevards. Lunch. Des namiddags bezoek aan enkele voornaamste stadsgedeelten en tevens bezichtiging van den Eiffeltoren. Terug naar het Hotel, diner en logies. Des avonds „Paris la Nuit” per autocar, voor eigen rekening. Prijs f.2.50 p.p.

4e Dag. Na het ontbijt autotocht door het Westelijk deel der stad, o.a. Opéra, Place Vendôme, Madeleine (bezoek), St. Augustin, Arc de Triomphe met Graf van den Onbekenden Soldaat (bezoek), Avenue du Bois de Boulogne, Trocadéro, Hotel „des Invalides”, met Graf van Napoleon (bezoek) Grand- en Petit Palais, Champs Elysées, Place de la Concorde, Avenue de l'Opéra. Lunch. Des namiddags bezoek aan het Louvre, het rijkste museum der wereld. Daarna autotocht naar het Quartier Latin, met bezoek aan het Museum Cluny (Romeinsche Thermen, kronen der Gothische Koningen) en de zeer merkwaardige kerk St. Etienne du Mont. Wandeling door den Jardin du Luxembourg en de typische buurten van het Quartier Latin naar de overblijfselen van de Romeinsche Arcus. Bezoek aan den Jardin des Plantes, het Musée d'Histoire Naturelle. Terug naar het Hotel, diner en logies.

5e Dag. Na het ontbijt autotocht naar Oud Montmartre, waar langs de hellende straatjes en trappen de Place du Tertre wordt bereikt, een dorpsplein midden in de wereldstad met typische winkeltjes en kroegjes, centrum van de Artisten en Bohémiens dezer wijk. Na kort bezoek aan dit stadsgedeelte vervoers per autocar naar Versailles. Bij aankomst aldaar lunch. Vervolgens bezichtiging van het Paleis met park, de Trianon etc. Verder door het bosch van Vaucresson en over Saint Cloud naar het hotel. Diner en logies.

6e Dag. Na het ontbijt vertrek van Parijs via Soissons (slagvelden 1914—1918), Laon (lunch), Rocroy, Fumay, naar Waulsort. Diner en logies.

7e Dag. Des morgens van Waulsort via Dinant naar de Grotten van Han, bezichtiging. Lunch te Han-sur-Lesse. Daarna via Luik, Leuven, Tervuren naar Brussel. Diner en logies.

8e Dag. Des morgens verblijf te Brussel. Ongeveer 10.30 vertrek naar Holland. Lunch te Breda. Aankomst te Rotterdam circa 17.30.

PER LUXE AUTOCAR DOOR HET MOOIESTE GEDEELTE VAN DE ARDENNEN.

Duur 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.

Reissom f 55.— bij minimum deelname van 20 personen.

Reisnummer

Nr. 25 op Maandag 15 Aug. Nr. 26 op Maandag 22 Aug. Nr. 27 op Maandag 29 Aug.

1e Dag. Vertrek des morgens te 10 uur van Rotterdam, Stationsplein D.P. via Dordrecht, Moerdijk, Roosendaal naar Antwerpen. Bezichtiging van de stad en lunch. Des namiddags voortzetting van den autotocht via Mechelen, kort bezoek aan Brussel. Diner en logies. Des avonds voor eigen rekening naar Theater of Variété.

2e Dag. Korte bezichtiging der stad en vervolgens via Schaerbeek, Leuven, Waver, Gembloers naar Namen. Bezichtiging der stad, vervolgens naar Dinant. Lunch. Bezoek aan de Citadel, het monument der gefusilleerden en de Rocher de Bayard. Daarna langs Beauraing-Bievre naar Bouillon. Bezoek aan het Kasteel, alsmede verdere bezienswaardigheden. Diner en logies.

3e Dag. Na het ontbijt vertrek van Bouillon langs Florenville, Arlon, Capellen naar Luxemburg, lunch in het Grand Hotel „Clesse”. Bezichtiging van de stad. Vervolgens prachtige autotocht naar Diekirch. Diner en logies.

4e Dag. Des morgens wandeling in Diekirch en omgeving. Lunch. In den namiddag autotocht naar Esch le Trou, de mooiste tocht in de omgeving. Diner en logies te Diekirch.

5e Dag. Des morgens voortzetting der reis naar Remouchamps, bezoek aan de grot en lunch. In den namiddag naar Luik. Diner en logies.

6e Dag. Na het ontbijt bezichtiging der stad en vervolgens via Visé-Maastricht-Roermond naar Eindhoven. Lunch. Des namiddags via Breda, Moerdijk, Dordrecht naar Rotterdam. Einde der reis. Aankomst ongeveer 18 uur.

LUXE AUTOTOCHT LANGS DEN RIJN, DOOR HET TAUNUS- EN EIFELGEBIED EN ODENWALD.

Duur 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Utrecht.

Reissom f 68.— bij minimum deelname van 26 personen

Reisnummer

Nr. 61 op Maandag 15 Aug. Nr. 62 op Maandag 22 Aug.

Nr. 63 op Maandag 29 Aug. Nr. 64 op Maandag 5 Sept.

1e Dag. Vertrek des morgens te 8.30 van Utrecht C.S. via Bilthoven, Zeist, Driebergen, Arnhem, Nijmegen naar Kleef. Lunch in Hotel „Bolinger”, daarna voortzetting van den tocht via Geldern, Krefeld naar Köln am Rhein, korte bezichtiging van Köln en den Dom, daarna naar Bonn am Rhein. Diner en logies in Hotel „Continental”.

2e Dag. Na ontbijt en kerkbezoek voortzetting van den autotocht naar Königs-winter, per bergspoor naar de Ruïne „Drachenfels”. Terug wandelen door het romantische Nachtegallendal. Daarna via Bad Honnef, Niederlahnstein naar Koblenz. Lunch in „Zur Klause”, Rheinboulevard. Vervolgens na kort bezoek aan Koblenz o.a. Deutschen Eck met standbeeld van Kaiser Wilhelm den Ien, via Boppard, St. Goar, Bingen naar Rüdesheim. Diner en logies.

3e Dag. Na het ontbijt naar Darmstadt. Lunch. Des namiddags via Eberstadt, Zwingenberg, Bensheim, Weinheim naar Heidelberg. Diner en logies.

4e Dag. Des morgens bezichtiging van Heidelberg o.a. Altes Schloss, H. Geist-kirche, Universiteit, Pauklokaal, etc. Lunch. In den namiddag door het schitterende Neckardal naar Wiesbaden. Diner en logies.

5e Dag. Des morgens vroegtijdig bezoek aan Wiesbaden, Neroberg, Kochbrunnen en daarna via Schlangenbad, Bad Langenschwalbach, Nassau, Bad Ems, Koblenz. Bad Neuenahr naar Rech a.d. Ahr. Lunch. Bezoek aan de schitterende omgeving. Vervolgens via Bonn naar Düsseldorf. Diner en logies.

6e Dag. Des morgens bezichtiging van Düsseldorf o.a. Rheinboulevard, Planetarium, Ehrenhof met diverse Musea, Rheinterrasse met Rheingoldzaal, Hofgarten, Wilhelm Marxhaus, Königsallee. Lunch. In den namiddag via Emmerik naar Arnhem. Diner, of via Cleve naar Nijmegen en vervolgens huiswaarts. Aankomst te Utrecht ongeveer 20 uur.

NAAR HET MOOIESTE GEDEELTE VAN DE ARDENNEN

Duur: 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam

Reissom f 59.— bij 2e Kl. Spoor: f 53.— bij 3e Kl. Sp.

Bij minimum deelname van 12 personen

Reisnummer

Nr. 38 op Maandag 22 Aug. Nr. 39 op Maandag 5 Sept.

1e Dag. Vertrek uit Rotterdam D.P. per Bazeler-dagtrein via Antwerpen, Brussel, Namen naar Jemelle. Bij aankomst aldaar per autocar naar Rochefort. Lunch in den trein. Kamerindeeling. Voor het diner wandeling te Rochefort. Diner en logies.

2e Dag. Vroegtijdig ontbijt en per tram naar de Grot van Han. Bezichtiging, die ongeveer 3 uur in beslag neemt. Terug naar het hotel voor de lunch. Des namiddags autotocht naar St. Hubert met bekende kapel, herinnering aan den Heiligen St. Hubert. Vervolgens naar Laroche a.d. Ourthe, wandeling bergopwaarts (Corumtberg) met een prachtig panorama op Ardenne en Laroche. Terug naar Rochefort. Diner en logies.

3e Dag. Autotocht van Rochefort via den „Mont de la Justice” (Gerechtsberg), waar de Heeren van Rochefort hun vonnissen deden voltrekken, naar Wavreille, welk plaatsje reeds uit de hoogte is te zien. Van hier naar Maissin met drie militaire kerkhoven, waarvan een aan den rand van den weg, links, bevattende 630 Fransche en 3000 Duitsche graven. Via Paliseul door de bosschen van Foy en Bellevaux, kort oponthoud voor een wandeling naar Bouillon. Bezoek aan het kasteel. Lunch. De terugtocht leidt langs Corbion, magnifiek panorama, onder een zeer steile rots door (150 meter hoog), waarop aan den rand de z.g. „Predikstoel” is gelegen, Rochehaut met prachtig Panorama van Frahan, Houdemont, Louette Saint-Denis en Louette Saint-Pierre, Han-sur-Lesse naar Rochefort. Diner en logies.

4e Dag. Des morgens verblijf te Rochefort. Vroegtijdig lunchen. Vertrek per autocar naar Dinant, langs de Rocher de Bayard en den muur der gefusilleerden in den wereldoorlog. Te 14 uur per boot naar Heer Agimont via Anseremme, Waulsort, Hastière. Aankomst aldaar ongeveer 16 uur. Kort oponthoud en per auto terug naar Rochefort. Diner en logies.

5e Dag. Des morgens verblijf te Rochefort. Lunch. In den namiddag vertrek naar Brussel. Diner en logies.

6e Dag. Des morgens autotocht door de stad met bezoek aan diverse bezienswaardigheden. Lunch. In den namiddag winkelen en te 17 uur vertrek naar Rotterdam.

WEEKEND NAAR DUSSELDORF, KEULEN, BONN, BAD NEUENAUH, AKEN, VALKENBURG, NIJMEGEN, AMSTERDAM.

Duur: 3 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Amsterdam. Reissom f 24.50.

In deze reissom is begrepen: Autocar, Voeding, Hotels, Entree's.

1e Dag. Des namiddags 14 uur vertrek van Amsterdam N.Z. Voorburgwal 262 via Vecht, Utrecht, Arnhem, Emmerik naar Wesel. Bij aankomst aldaar diner in het Hotel-Restaurant „Lippeschloss”, daarna via Duisburg Rheinboulevard-Stadthuis e.a. Diner en logies.

2e Dag. Na het ontbijt voortzetting autotocht naar Keulen, rondrit door de stad, bezoek aan den Dom. Beziichtiging Hohenzollernbrücke, etc. daarna via Bonn, Godesberg, Mehlem, Remagen, Bad Neuenahr naar Rech a.d. Ahr. Lunch in Hotel „Appel”, vervolgens Altenahr met bezoek aan de Ruïne Schloss Altenahr met prachtig panorama over het Ahrdal en op de rotsen. Via Blankenheim waar de oorsprong is van de Ahr, Schleiden, Monschau naar Aken. Korte rondrit door de stad en ten slotte naar Valkenburg. Diner en logies.

3e Dag. Na het ontbijt bezoek aan Valkenburg. O.a. Gemeente-grot, Ruïne, Romeinsche Catacomben. Daarna voortzetting van den tocht via Roermond, Venlo, Nijmegen. Lunch. Huiswaarts via Arnhem, Ede, Amersfoort, Amsterdam. Aankomst te Amsterdam circa 19 uur.

UITSTAPIJES DOOR ONS EIGEN MOOIE LAND

Naar Arnhem.

Vertrek van N. Z. Voorburgwal 262, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 8 uur, via Utrecht, De Bilt (verpoizing), Driebergen, Doorn, Leersum, Amerongen, Wageningen, (beziichtiging uitzichttoeren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp (lunch), bezoek aan Rozendaal en het landgoed. Bezoek aan Amersfoort (verpoizing), Soestdijk, Laren naar Amsterdam. Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening). Vertrekdata: 14 Augustus; 28 Augustus; 4 September.

Naar Arnhem en Nijmegen.

Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 7.30 via Utrecht, De Bilt (verpoizing), Leersum, Amerongen, Wageningen (beziichtiging uitzichttoeren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp (lunch), Nijmegen (bezoek Valkhof, Mooi Nederland, Berg en Dal, Duivelsberg). Vervolgens terug naar Amsterdam via Arnhem, Ede (verpoizing), Renswoude, Woudenberg, Amersfoort, Soestdijk, Laren, Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30. Prijs f 4.75 per persoon. (Lunch voor eigen rekening). Vertrekdata: Zondag 7 Augustus; 21 Augustus; 11 September.

Naar de Pyramide van Austerlitz en het Gooi.

Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 10 uur, via Vreeland, Utrecht, De Bilt (verpoizing), Soesterberg, langs het vliegveld, Oud-Leusden, Pyramide van Austerlitz, lunch. In den namiddag via Woudenberg, Amersfoort, Soest, Laren, Naarden naar Amsterdam. Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening). Vertrekdata: Zondag 21 Augustus. Voor deze autotochten behoeft u zich slechts aan te melden bij de Administratie van „De Stad Amsterdam,” N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam. Telefoon 33170.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

De boot kwam dichtbij, terwijl Martin de richting aangaf door zijn fluisteren. Even later lag de boot stil en een sluwe stem zei :

„Wij zijn vrienders, nietwaar, dus daarom zullen jullie er geen enkel bezwaar tegen hebben, jullie messen in onze boot te werpen.”

Jennifer hijgde en voelde zich koud worden. Zij waren gevangen. Zij had geen mes. Doch zij had buiten Sondes gerekend. Hij kende Zuid-Amerika te goed, om zich hierdoor direct uit het veld te laten slaan. Even een pauze, toen werd een mes naar de boot geworpen en aldaar opgevangen.

„Goed!” zei een man met een merkbaar opgeluchte stem.

Nog een mes scheen in de richting van de boot te worden geworpen. Een van de mannen greep er naar, doch het kwam tegen de zijde van de boot terecht en verdween met een kleinen plons in het water. Martin jammerde met gedempte stem over het verlies van zijn kostbaar mes. Doch het voorwerp, dat hij met voorbedachten rade in de rivier had laten terechtkomen, was niet zijn mes doch een stevige knuppel. Hij had dezen opgeofferd, omdat hij wist, dat de mannen daar in die andere boot twee messen zouden vragen, en hij had er slechts een. Hij hoopte nu maar, dat de mannen tevreden zouden zijn met den plons, dien zij hadden gehoord.

En zij waren tevreden. Met omzichtigheid naderden zij thans het struikgewas aan den oever, waar Martin's boot lag verborgen. Zij waren overtuigd, want als men het mes van een Dago in zijn bezit heeft, is deze practisch genomen ontwapend. De boot kwam met den voorsteven eveneens in de bladeren.

Martin raakte Jennifer even aan en drong plotseling door het dicht gebladerte, dat hen nog van de anderen scheidde. Hij sprong in de boot tusschen de twee mannen, met zijn rug naar een der Dago's gekeerd; beiden dachten niet anders of de geheele zaak was volkomen te vertrouwen.

De man, naar wien Martin Sondes stond gekeerd, dacht zelfs nog, dat er niets viel te vreezen, toen Martin hem tamelijk onzacht tegen zijn schenen schopte.

Hij slaakte een boezen en ongeduldigen uitroep. Op hetzelfde oogenblik had Sondes hem met zijn elleboog een duw tegen de onderkin gegeven, waardoor hij wankelde en achterover in de boot viel.

„Kijk uit, stomme hond!” zei de ander, die aan het roer zat. „Je laat de boot bijna kantelen.”

Hij stond op, doch op dit moment daalde de zware knuppel, door Jennifer gehanteerd, op zijn hoofd neer. Hij zonk in elkaar zonder een kreet te slaken.

En Martin lag bovenop den man, dien hij had neergeslagen. Hij had hem bij de keel vastgegrepen.

„Je geeft geen kik,” beet hij hem toe, „of ik breek je tusschen mijn handen! Denk er om, ik ben Martin Sondes!”

De man hijgde van angst en bleef doodstil liggen. Met Martin Sondes viel niet te spotten, dat wist men langs de geheele kust. Martin legde hem voorover, ontnam hem al zijn wapens en begon hem te binden. Jennifer boog zich over hem heen en fluisterde :

„Nog hulp nodig, Martin? Mijn man heb ik neergeslagen!”

„Neen, niet nodig!” fluisterde hij terug. „Dat heb je goed gedaan — Jennifer!”

Snel hadden zij de beide Dago's gebonden en gekneveld, waarna zij ze zoo in de boot legden, dat zij eerst bij daglicht konden worden ontdekt.

Toen roeiden zij de rivier wederom een eindje op, totdat zij voor den ingang van het kleine kanaal waren gekomen, vanwaar zij de lichten van de „Evelyn Hope” konden onderscheiden. Martin liet als signaal een klein licht schijnen door middel van een electrische zaklantaarn, hetgeen onmiddellijk op dezelfde wijze vanaf het dek werd be-

antwoord. Daarna roeiden zij kalm stroomopwaarts, totdat zij tegenover de kreek waren gekomen, waar de „Donna Diaba” lag vastgemeerd.

Al dien tijd hadden zij in groote ongerustheid verkeerd, dat de aanvallers van het Dago-schip zouden zijn gekomen, voordat zij den kleinen wachtpost hadden overvallen en voordat de „Evelyn Hope” ontsnapt was naar zee. Doch het bleek weldra, dat in dit opzicht niet de minste vrees behoefde gekoesterd te worden. Zij wachtten een uur lang in de doodelijke stilte van den nacht, die over de rivier hing; toen werden twee booten langzijde de „Donna Diaba” gestreken, die met snelle, behoudzame slagen verdwenen in de richting van de kreek, vanwaar de schoener reeds lang moest zijn ontsnapt.

„Wij hebben geluk,” fluisterde Martin, voor het eerst de intense stilte verbrekend. „Zij hebben zich verdeeld in twee partijen. De helft is in die twee booten en de andere helft dringt door het struikgewas naar den oever om den schoener van landzijde aan te vallen en op die wijze de aandacht van de booten af te trekken.”

„Hoe weet je, dat een gedeelte van de bemanning zich door het struikgewas naar den schoener begeeft?”

„Ik heb ze eenige minuten geleden hooren vertrekken. Jij niet.....? Nou, dan is je gehoor nog niet scherp genoeg om alle geluiden van de wildernis te kunnen onderscheiden. Maar ik moet ook zeggen, ze hebben het heel behoedzaam gedaan. Doch nu is de beurt aan ons. Ben je gereed?”

„Ik ben gereed, en ik — ik geloof, Martin, dat ik mij er zelfs op verheug,” zei zij met een stil lachje.

„Dat meende ik al te zien,” lachte hij zachtjes terug. „Het zal je niet berouwen, Jennifer.”

Behoedzaam in de schaduw van den oever varende, gleden zij de kreek binnen tot onder de hooge verschansing van de in donker gehulde „Donna Diaba”.

De Dago's waren te zeker van hun overwinning dan dat zij bijzonder waakzaam zouden zijn. Op het voordek spraken twee mannen met elkaar en hun stemmen klonken opgewekt, zonder eenige onzekerheid. Door de patrijspoorten kwam eenig licht en staande in de boot keek Sondes naar binnen, waarbij hij Pascobas zag zitten drinken aan een groote tafel.

Langzaam en omzichtig bewoog de boot langzijde het schip. Martin en Jennifer hoorden het loopen van bloote voeten op het dek. Zij hielden de boot stil en hun harten klopten zóó onstuimig, dat het hun leek alsof het daarboven op het dek moest kunnen worden gehoord. Een man bleef bij de verschansing staan luisteren. Een moment, aan een eeuwige gelijk, ging voorbij. Hij wierp een handvol fruitschillen overboord, zoo dichtbij dat enkele er van Jennifer in den schoot vielen. Toen gingen de bloote voeten weer verder en een stem klonk tot de mannen op het voordek: „Is het nog niet begonnen?”

Een vadsige stem antwoordde: „Er is nog niets te bespeuren, doch het moet nu gauw zoo ver zijn.”

Een derde stem gaf uitdrukking aan de liefdevolle hoop, dat de dames van de „Evelyn Hope” zouden worden gespaard, opdat de „Donna Diaba” de eer van hun gezelschap zou mogen smaken. De opmerking deed het meisje huiveren.

Martin's hand greep die van Jennifer. Hij scheen onmiddellijk te hebben begrepen, dat zij even een ondersteuning noodig had. Nog een oogenblik luisterden zij naar het gepraat van de drie mannen, toen deed hij haar door een druk van zijn hand opstaan. Hij beduidde haar, dat zij een overhangenden ketting moest vastgrijpen om de boot op dezelfde plaats te houden, terwijl zij in de andere haar revolver moest nemen. Toen verdween hij als een kat over de verschansing.

Zij scheen iederen stap, iedere beweging, die Martin Sondes op dat verschrikkelijke schip maak-

te, te voelen. Zij zag volkomen in, dat hij bij al zijn durf en schranderheid in hooge mate afhankelijk was van het toeval. Indien per ongeluk een van de mannen hem zag, zou er even een flikkerend mes zijn ofwel een revolverschot, en Martin zou dood zijn.

En zij wilde niet, dat hij werd gedood. Thans was zij niet in de eerste plaats vervuld van vrees voor haar eigen persoon. Zij dacht niet aan zichzelf en bekommerde zich er niet over wat er met haar zou gebeuren, indien zij geheel alleen op de rivier moest zien te ontsnappen, achtervolgd door deze mensch-duivels.

Zij dacht slechts aan Martin en het gevaar dat hij liep. Zij wilde niet, dat hij werd gedood; haar geheele hart kwam in opstand bij die gedachte. Zij hield met de eene hand den ketting vast, waardoor de boot op haar plaats bleef. Met de andere hield zij haar revolver omklemd, terwijl zij Martin in haar gedachten nog steeds stap voor stap volgde.

Nu moest hij het dek hebben overgestoken. Hij was bij de machinekamer. Hij zocht zijn weg daarin; tot dusverre nog geen enkele kreet. De machine was niet bewaakt; hij was nog niet gezien. Nu was hij op zijn knieën bij de machine, tastend naar de plek, die hij reeds bij zichzelf had bepaald. De mannen spraken kalm verder.

Uit de verte klonken van tijd tot tijd de kreten der apen. In het water was nu en dan het geplas van een opspringenden visch of een krokodil, die tevergeefs iets trachtte te vangen. Achter bij het schip was een groote donkere plek zichtbaar, veroorzaakt door olie van den motor. Doch dit alles hinderde niets; op het dek bleef het stil; Martin was niet ontdekt.

Nu moest hij de bom, die hij had medegenomen, in de machine hebben geplaatst. In een seconde zou hij de pen hebben ingeduwd en terugkeeren. Hij was bijna klaar, bijna veilig....

Toen klonk er plotseling gezang door den nacht. De stem van Pascobas zong op rauwe wijze een ouderwetsch minnelied en het geluid kwam nader en nader. De dikke man was zich in de kajuit gaan vervelen en kwam nu aan dek.

Zij hoorde hem vrij luid roepen naar de mannen, die op het voordek waren: „Is het nog geen tijd voor ons feest daar op dat schip? Hebben jullie nog geen rumoer gehoord?”

De mannen antwoordden en kwamen op Pascobas toe. Doch nog steeds klonk er geen alarm. Alles was nog in orde.

„Het kan elke minuut beginnen,” zei één der mannen kalm.

Hij zag dus niets. Niemand zag iets. Het was dus alles in orde indien.....

„Wie ben jij daar?” gromde plotseling Pascobas als een bulhond. „Wat doet die man daar bij de kombuis? Hoe heet je?”

„Joao, kapitein?” klonk Sondes' stem; Jennifer hoorde, dat hij dicht bij was.

„Alle bliksems, jij bent Joao niet,” schreeuwde Pascobas. „Vasco! Daurte! Die man daar. Grijpt hem!”

Er klonken kreten en het getrappel van voeten. Vlak boven Jennifer's hoofd kwamen twee mannen onzacht met elkaar in aanraking. Zij hoorde een man schreeuwen: „Martino Diabo —” Toen moest Martin de Duivel hebben toegeslagen. Er klonk een dof geluid van een toegebrachten vuistslag en het vallen van een lichaam op het dek.

„Grijp hem,” schreeuwde Pascobas weer. „Je mes, halve gek.” Er vloog iets glinsierends over Jennifer's hoofd, dat verdween in het water van de kreek. Het was een mes. Martin was er niet door geraakt, doch zij wist nu, dat hij zich nog te ver op het dek bevond. Met haar heldere stem riep zij: „Martin! Martin! Hier!”

Pascobas bulkte: „Aangevallen! Zij zijn ons genaderd in booten.” Hij was zóó verbaasd, dat hij vergat verschrikt

No. 7

Een Hindoe-klaverblad.

te zijn. Hij leunde tegen de verschansing en Jennifer kon iets van zijn lichaam onderscheiden. Op het dek klonken een paar schoten en kort daarop een pijnlijke schreeuw. Toen zag zij plotseling de figuur van Sondes, die achteruit loopend de boot weer trachtte te bereiken.

Doch tevens zag zij iets anders. Pascobas bracht zijn hand aan zijn gordel en haalde zijn revolver te voorschijn. In een moment, dat haar echter door den doodsangst, dien zij uitstond, uren toescheen, ging het door haar hoofd: „Hij schiet Martin neer.” Een oneindigheid scheen het haar toe, voordat zij haar revolver had opgeheven. In werkelijkheid gebeurde alles in één ondeelbaar oogenblik. Voordat Pascobas had kunnen schieten, had zij reeds haar wapen laten spreken. Een plotselinge koele berekening deed haar bliksemsnel doch kalm richten en schieten. Pascobas strompelde uit haar gezicht met zijn dikke hand op zijn ribben, en Martin kwam met een snellen sprong over de verschansing in de boot en duwde deze direct af.

Martin liet den motor snel eenige wentelingen maken, waardoor zij weldra een eind van het schip waren verwijderd. Toen zette hij den motor weer af. Zij hoorden verschillende schoten, die op hen werden afgevuurd, doch doelloos in het dichte bladerbosch van den oever drongen. Een wild tumult was op de „Donna Diaba” losgebroken.

„Zullen zij ons volgen, Martin?” vroeg Jennifer.

Zij zat wederom naast hem op het dwarsbankje; haar hand was in de zijne en zij voelde een vreugde, een overweldigende vreugde, die haar bijna te machtig werd.

„Neen,” zei hij. „Dat durven zij niet aan. Ze hebben trouwens hun aandacht wel ergens anders aan te besteden. Kijk maar!”

Wat drong het eerst tot haar door — vlam of geluid? Misschien beide wel tegelijk. Tegen de diepe duisternis van de wildernis teekende zich plotseling een hooge, helle vlam af, die gedurende één oogenblik de omgeving verblindend verlichtte, waarna een donderende slag weerklonk. Jennifer zag rook, en verwarring op het dek, waar men door de vlammen verschillende menschenfiguren heen en weer zag rennen; toen werd zij er zich van bewust, dat de kleine aanhangmotor op volle kracht draaide, en met groote snelheid vlogen zij voort over de rivier, geholpen door den zeer sterken stroom.

„Dat was de machine, die uit elkaar sprong, Jennifer,” zei hij tot haar: „Hiermede is de „Donna Diaba” buiten gevecht gesteld.”

„En de mannen van de „Donna Diaba”, Martin?” vroeg het meisje.

„Daar zijn ze! Luister maar!”

Twee booten kwamen met moeite de rivier op. De mannen, die zich er in bevonden, waren aan de grootste opwindning ten prooi. Jennifer kon zelfs hooren, hoe zij, die vanaf land den schoener hadden willen aanvallen, in groote wanorde voortijlden en in het wilde weg hun wapens afschoten.

„Dat doen ze om den moed er in te houden,” zei Martin. „Die hevige knal heeft hun een diepen schok gegeven, vooral nadat zij moesten vaststellen, dat de „Evelyn Hope” was vertrokken.”

De beide booten kwamen dichterbij, terwijl de riemen met veel geplas het water doorklieften. Martin had voorzichtig reeds eenigen tijd tevoren den motor afgezet. Bovendien was de aandacht van de mannen geheel gericht op het ontredder schip, zoodat zij geen aandacht schonken aan de donkere schaduw, die hen voorbijgleed. Zij meenden spoedig andere booten tegen te komen, gevuld met de bemanning van de „Evelyn Hope”, die een aanslag op het Dago-schip moest hebben gepleegd. Martin wachtte, totdat zij een bocht van de rivier waren gepasseerd en uit hun oog waren verdwenen. Toen stuurde hij naar het midden en liet den motor weer op vollen garg loopen. Plotseling hoorden zij het schreeuwen achter hen verstommen, maar direct daarop brak het opnieuw los.

„Zij hebben ons gehoord,” zei Martin. „Zij komen ons waarschijnlijk achterna. Doch zij kunnen ons in geen geval inhalen en bovendien zullen zij zich niet met hun booten op zee wagen.”

Dat was inderdaad zoo. De booten werden gekeerd en kwamen hen achterna, zelfs werden eenige schoten op hen afgezonden, doch het gelukte den Dago's niet de kleine boot, waarin Martin en Jennifer zich bevonden, te treffen of in te halen. Zij voeren snel voort tusschen de hooge groene oevers, die zij dien dag reeds een keer met den schoener in tegenovergestelde richting waren gepasseerd, en bevonden zich weldra in open zee.

In het maanlicht zagen zij de „Evelyn Hope” rustig dobberen; sierlijk en rank, beschenen door de zilveren stralen van de maan.

„Het is toch een mooi schip,” zei Jennifer, met iets van aandoening in haar keel. „Ik begin er van te houden — van — van alles te houden.”

„Ik geloof, dat je zelfs dit gevecht aangenaam hebt gevonden, Jennifer,” merkte Sondes op.

„Dat weet ik, het is waar!” riep zij uit. „Ik voelde inderdaad een soort vreugde.”

„Denk er maar om,” lachte hij. „Je loopt gevaar op die manier een ongemakkelijke bruid te worden.”

„Wat ben ik toch eigenlijk dwaas geweest!” zei zij, meer tot zich zelf. „Maar ik ben thans op een leerschool — ik leer nu, hoe het mogelijk is geen onverdraagzaam persoontje te zijn.”

XII. DUISTERNIS.

Zij voelden zich opgewekt en gelukkig, toen zij langs zij den schoener kwamen en Martin het touw greep, dat hun door den stuurman werd toegeworpen. Het scheen beiden, alsof een blijvende sfeer van vertrouwen en begripen was geschapen.

Deze staat, waarin zij zich bevonden, had hen moeten waarschuwen. Zij hadden moeten inzien, dat de snelheid en volkomenheid, waarmede dit geluk zich had voltrokken, veel te mooi waren om blijvend te zijn en dat in de meeste gevallen hierop wederom een periode van verwijdering, zelfs van groote verwijdering volgde. En inderdaad, zij waren op dat moment verblind door het gelukkig verloop der onderneming, doch er stond een bittere ontgoocheling te wachten, een ontgoocheling, die hun zou worden bezorgd door Lillas Seyler.

Lillas, verbitterd, boos en half verliefd op Martin Sondes, zag de teederheid, waarmede Martin Jennifer uit de boot aan boord hielp, waarbij hij een voorkomendheid aan den dag legde, die hij tot dusverre nog niet had getoond.

Het voerde haar tot het uiterste. Zij had op hen beiden kunnen toesnellen en ze in machteloze woede kunnen slaan. Dat zij dit niet deed, werd veroorzaakt door het feit, dat zij de gevolgen vreesde, en bovendien, zij was er van overtuigd, dat zij een ontdekking had gedaan. Hierdoor was zij er eveneens zeker van, leed te kunnen veroorzaken. Het was niet zoozeer Jennifer, die zij zou willen doen lijden, als wel die bruid van een man, die de oorzaak was, dat zij tot het uiterste was gedreven.

Zij stond bij de kleine groep en luisterde naar de verheugde mededeelingen van Jennifer en Martin,

die vertelden, hoe de „Donna Diaba” onklaar was gemaakt en hun vervolgers hierdoor gedurende vele dagen niet in staat zouden zijn hun tocht te vervolgen. Zij hoorde Bevis uitroepen: „Maar dat is schitterend. Wij hebben ze dus eigenlijk gezegd van ons afgeschud en kunnen dus nu regelrecht op ons doel afgaan.”

Dat was haar kans. En zij benutte deze. Met haar kalme, heldere, spottende stem zei zij: „Het is inderdaad prachtig. Wij kunnen dus nu regelrecht naar Fogasta gaan om Ralph Felton te bevrijden. Nu zijn wij zeker van het succes.”

Zij sprak den naam Ralph Felton duidelijk uit, doch dit ontging haar metgezellen. Zij waren te zeer vervuld van vreugde om hierop te letten.

Zij bekommerde zich echter niet om hen. Zij keek scherp naar Martin Sondes om te zien of hem de naam trof — en met een kleine trilling van vreugde bemerkte zij, dat dit inderdaad 't geval was.

Hij verstijfde. Zijn gelaat drukte groote verbazing uit en toen vertoonde het een trek van afschuw. Hij wierp een blik naar Jennifer, waarin én ontgoocheling én boosheid besloten lagen. Toen balden zich zijn vuisten en met bovenmenselijke inspanning beheerschte hij zich. Doch Liliás had het gezien en zij lachte in zichzelf. Haar vermoeden was dus juist geweest. Martin Sondes vervolgde een schurk, die in staat was geweest zijn practijken op de meest lage wijze ten uitvoer te brengen — en die schurk was Ralph Felton. Jennifer Daun vervolgde een man, die tot dusverre voortdurend had getracht Ralph Felton ten onder te brengen — en die man was Martin Sondes. Hiervan was zij al zoo goed als zeker geweest, voordat Martin zich had verraden door zijn houding na het vernemen van Ralph's naam, en zij had vroeger reeds voorzichtig getracht meer te weten te komen, door Martin Sondes die vragen te stellen over Tampica en San Illara. Zij wist de data, waarop Ralph Felton tijdens het volvoeren van zijn „plannen” was overvallen door den man, die hem immer zoo na op de hielen zat — Jennifer had haar Ralph's brieven laten lezen. Verder wist zij — hoe Jennifer ook persoonlijk over hem mocht denken — dat

Ralph destijds in Engeland reeds bekend stond als een losbol. Martin Sondes was op die data in genoemde steden geweest, zoodat er toen voor haar al bijna geen twijfel meer bestond, dat hij de man moest zijn, die Felton vervolgde. Daaruit volgde eveneens, dat Martin de man moest zijn, dien Jennifer ter wille van Ralph wilde afstraffen. Liliás lachte, nu zij volkomen zekerheid had gekregen. Zij lachte nog, toen Martin Sondes haar terughield van de anderen, die zich naar den salon begaven, en haar met een pijnlijken greep om haar arm terzijde nam.

„Je zei Ralph Felton,” fluisterde hij heesche. „O neen,” riep zij uit met voorgewenden schrik. „Dat is niet waar.”

„Lieg niet. Je zei Ralph Felton. Is dat de ware naam van Ronald Buckingham?”

„O!” hijgde zij. „Ik had het niet mogen zeggen. In de opwindung liet ik het mij ontvallen. U moet het niet vertellen, kapitein. U moet niet...”

„Is de naam van dien man Ralph Felton?” viel hij haar wild in de rede.

„U weet, dat ik het niet kan vertellen,” zei zij. „Ik heb het beloofd. Wij kennen hem als Ronald Buckingham. Dat was de naam, dien hij aannam na moeilijkheden, die hij in San Illara had ondervonden. U mag geen gebruik maken van mijn vergissing, kapitein.”

„Het is dus Ralph Felton,” zei hij met heesche stem. „Die kerel —”

„Dat heb ik niet gezegd,” zei zij.

„Je hebt het wel gezegd,” sprak hij grimmig.

„En als — als ik het heb gedaan, wat beteekent dat dan voor u?” vroeg zij zacht.

Hij staarde haar een minuut lang aan, zijn gelaat als uit graniet gehouwen, met een koud flikkeren van zijn oogen. Toen onttrok hij zich aan haar hand, die zij op zijn schouder had gelegd.

„Wij moeten dankbaar zijn, dat de duivel geen vrouw is,” bracht hij met moeite uit, „want dan bestond er voor de wereld heelemaal geen hoop meer.”

Hij wendde zich om en verdween in de duisternis.

XIII. BEDRIEGERIJ.

Den geheelen nacht liep Martin Sondes het dek op en neer. Bevis hoorde hem boven zijn hoofd stappen in de oogenblikken, dat hij even wakker werd, en vroeg zich af, wat hem thans nog zorg baarde, nu alles zoo schitterend was verloopen. Paul Glen, wien de kameraadschappelijke verhouding tusschen Jennifer en Martin eveneens was opgevallen, toen zij aan boord terugkeerden, en die bijgevolg eenigszins terneergeslagen wakker bleef liggen, peinsde en vervloekte in hem den luidruchtigen en onbedachtzamen bruijt, die schijnbaar aan niets anders dacht dan aan zichzelf. Jennifer sliep rustig en droomde verrukkelijk van eensgezindheid en vertrouwen. Zij hoorde niet die zware, immer wederkerende voetstappen. Doch Liliás hoorde ze wel en zij glimlachte en was tevreden.

Zij veronderstelde, dat Martin Sondes aan een hevige woede ten prooi het dek op en neer liep, en zij had gelijk. Hij verkeerde in een toestand, die hem er toe zou kunnen brengen, alles wat hem in den weg kwam met zijn zware kracht te vernietigen.

Hij was bedrogen. Zij hadden hem bedrogen — zij had hem om den tuin geleid. Hij haatte Jennifer bijna, nu hij van een groot geluk was teruggevallen in de droevige werkelijkheid, die hem door Liliás' opmerking was onthuld. Op Jennifer concentreerde zich al zijn woede. Zij had hem om den tuin geleid, met hem gespeeld, hem bedrogen... Natuurlijk! Waarom zou ze anders den naam van dien kerel hebben verborgen gehouden? Welke andere reden kon er bestaan om Ralph Felton voor Ronald Buckingham te laten doorgaan? Zij wist het. Indien zij niet beslist wist, dat Ralph Felton de man was, dien hij, Martin Sondes, had gezworen zwaar te laten boeten, dan wist zij ten slotte toch wel, dat Ralph Felton een vent was, waarvoor geen fatsoenlijk mensch een vinger zou uitstrekken om hem te redden.

Natuurlijk wist zij dat. Met 'n terugblik op de ontelbare lage, minderwaardige daden, die door Felton waren bedreven, kon het niet anders of zij moest hiervan op de hoogte zijn. (Wordt voortgezet)

Als 't zomer is in Holland.

Het dorpje de Koog in vogelblucht.

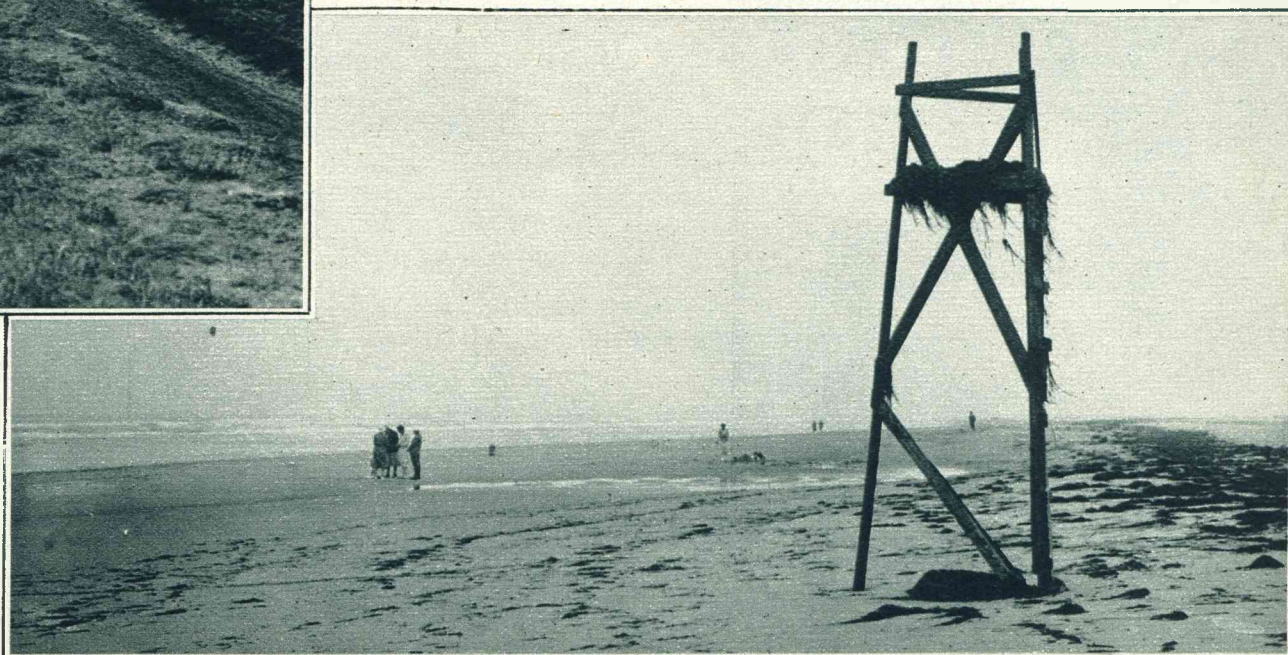
ZOMER OP TEXEL

Gelegenheid tot mooie wandelingen biedt het eiland in overloed.

Texelsche boerderij.

'n Heel primitief uitzichttorentje op het Texelsche strand.

HEEFT U VERGETEN inlichtingen te vragen betreffende onze **COMBINATIE-CONTRACTEN**, welke voor slechts f 2.50 p. m. vijf belangrijke winkansen bieden, w.o. 2 twintigsten van de Staatsloterij?

DOE HET DAN NOG HEDEN, en U speelt de derde klasse welke 22 Augustus aanvangt nog mede, en wint misschien de f 25.000. Inlichtingen verstrekt gaarne

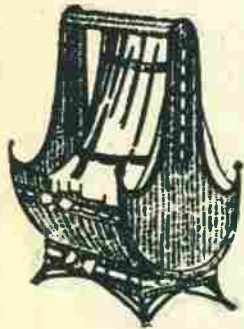
SCHAFRAAD's ADMINISTRATIEKANTOOR
Weerd 13, LEEUWARDEN, Tel. 5196, Giro 51733, Box 47

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, toch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zelf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes angewend tegen ekzeem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist.

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

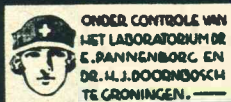
LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43183

medicinale

VS
**PEPER-
MUNT**

ook in rollen

W. VAN SLOOTEN-LEEWARDEN

Abonneert U op
**DE STAD
AMSTERDAM**

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Slanke Vrouwen in de Badplaats

.....1932.

Dit jaar zijn hier meer slanke vrouwen dan vroeger, maar dank zij de Facil-Pastilles maken ook wij hierbij een heel goed figuur! Toch moeten wij oppassen, want het eten is hier heerlijk dit jaar, daarom verzoeken wij U ons ieder per omgaande nog een buis Facil toe te zenden.
Hoogachtend Z. C. & L. F.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

Wees verstandig! Koop goede stof en
Pereboom's
Prima
Passende
Patronen overal verkrijgbaar
vraag adres!
Pereboom's **Rozengracht 236**
Patronenhuis **Amsterdam. Tel. 46590**

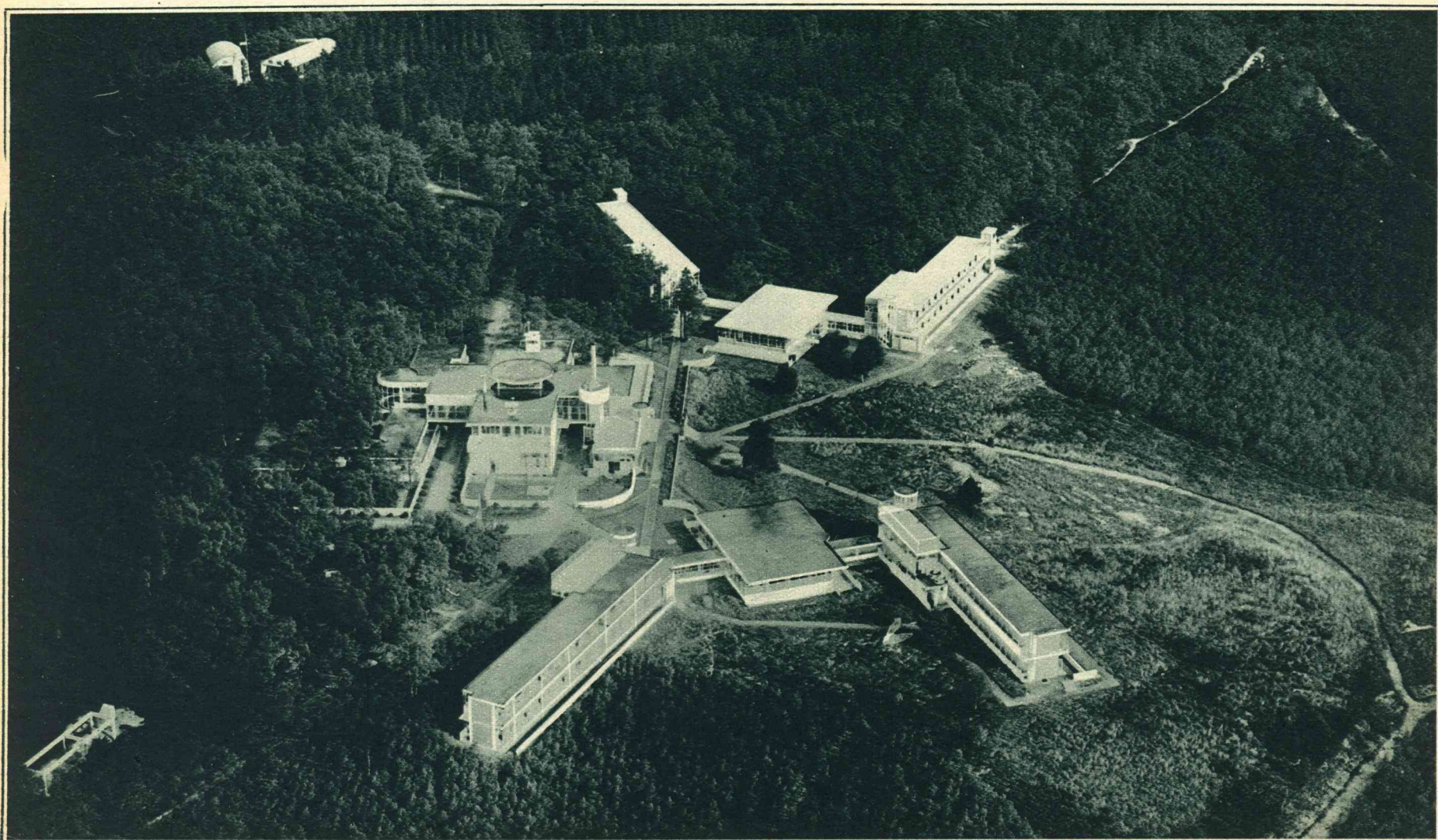
MAAK UWE HUID BLANK

Heel Parijs spreekt over het opzienbarende wonder van een frissche, nieuwe blanke schoonheid der huid. De nieuwe Crème Tokalon — voeding voor de huid, wit (niet vet) bevat thans geprepareerden room en olijfolie, alsmede blank makende, opwekkende en samentrekkende bestanddeelen. Zij dringt onmiddellijk in de huid, verzacht geprikelde huidklieren, trekt groote poriën tezamen, doet puistjes verdwijnen en maakt de donkerste en ruwste huid blank en zacht — 3 nuances in 3 dagen. Zij maakt de huid onvergelykelyk nieuw, mooi en frisch.

Gebruikt deze nieuwe Crème Tokalon (wit) elken morgen en wacht het resultaat af.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

De stichting „Zonnestraal” te Hilversum, uit de lucht gezien.

(K.L.M. foto)

MARKEN IN AMSTERDAM

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.